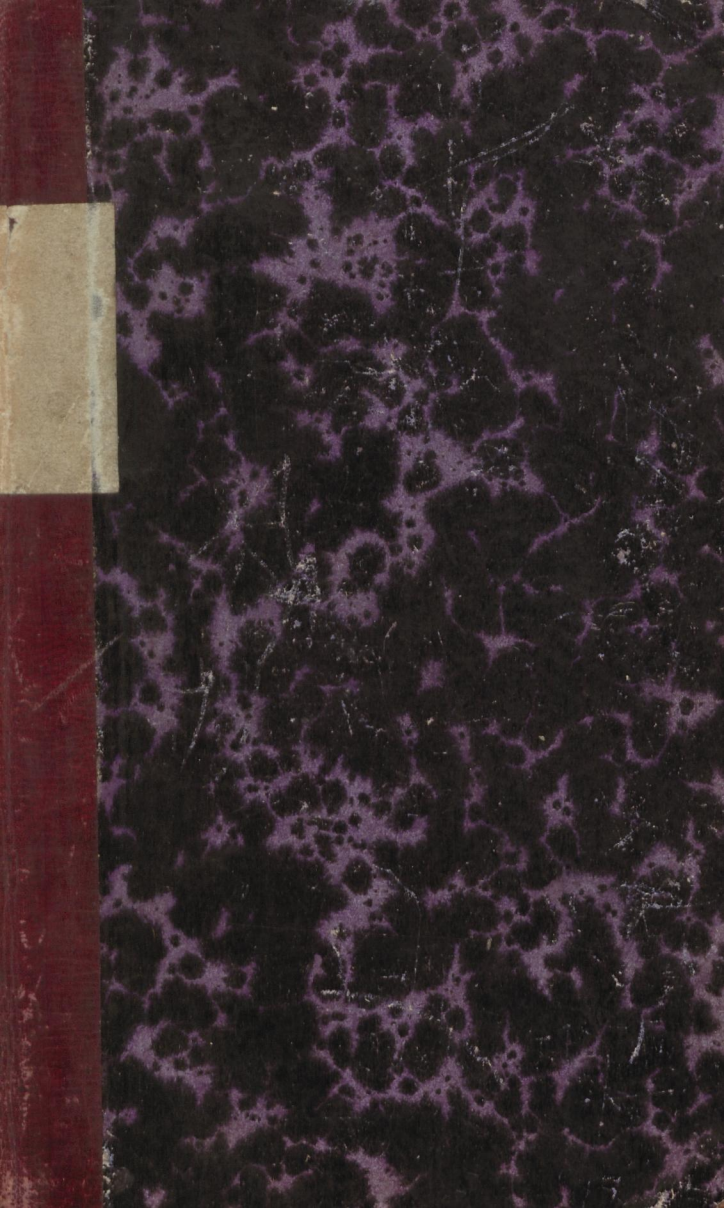

Lois=olento.

Kirjoittanut

A. Conan Doyle.

ENSV
Riiklik Avalik
Raamatukogu

Suomennoe.

55046

Turku,

Turun suomalainen Kirjapaino- ja sanomalehtiosakeyhtiö, 1897.

3- (Ing) 8

Maalisk. 24. Kewät on nyt tosiaan saapunut. Työhuoneeni ikkunan alla oleva Kastanja puu on täpösen tähnnä suurta, tahmeita nappuja, joista muutamat jo ovat puhjenneet pieniksi wehreiksi höyhenpallotiksi. Kulklessaan nurmikolla, huomaa ihminen, että luonnon rikkaat, hiljaiset voimat kaikilla ovat liikkeellä. Kosteaa maa tuoksuu tuoreutta ja runsautta. Wehreitä weloja ja taimia pillistelee esiin joka taholla. Oikat ja haarat ovat wallan tankat määhnästä ja tuo kostea, raslas englantilainen ilma on tähnnä wienoa pihlan hajua. Pensasaidat ovat nuputissa, täntäältä on tullaan puhkeamaisillaan riitten alla — kaikilla edistyy nuorentumistyy.

Minä näen sen ulkona ja tunnen sen sisäsi. Meillä ihmisillä on myöskin kewät, kun pienet solut rupeavat pulistumaan, nesteet liikkuvat nopeammin, rauhaset työskentelevät innoitiammin, puhdistuen ja eristäen. Kunakin vuonna puhdistaa Luonto koko koneyston. Minäkin tunnen tällä hetkellä werentä luohuntaa ja kun wilponen auringonpaiste hulmuu sisään huoneeni ikkunasta, voisin minä tanssia ympäri niinkuin hyttynen. Mitä minä tahtoisinkin tanssia, mutta sitten juoksii Charles Sadler kysymään mikä minua waiwaa. Sitäpaikalla tähtyy minun muistaa että minä olen professori Gilroy. Joku wanha professori voi tyllä olla luonnollinen, mutta kun onni on antanut ihmiselle yhden pilpiston parhainta professoripaittoja, kun hän wasta on neljänneljättä wuotias, tähtyy hänen koettaa noudattaa asianmukaista arwoitaisuutta.

Mutta tuo Wilson — se nyt wasta on aika kum-
 mallinen mies! Jos minä voisin innostua luonnontietee-
 seen niin kuin hän sielutieteeseenä on innostunut, tulisi mi-
 nusta vähintään Claude Bernard. Katsasta sielustaan ja
 mielestään ja voimastaan työskentelee hän yhtä ainoata
 tarkoituksperää warten. Kun hän menee levolle, ajattelee
 hän menneen päivän tuloksia ja kun hän herää, suunnitte-
 lee hän uusia tutkimuksia nouswalle päiwälle. Ja kum-
 minikin saawuttaa hän niin kowin wähän huomiota töis-
 tänsä sen ahtaan pitein ulkopuolella, joka seuraa hänen ko-
 tteilujaan. Luonnontiede on tunnettu ja tunnustettu tie-
 de. Jos minä sen ratennukseen liitän waan yhden ainoan ki-
 wen, niin kaikki ihmiset näkewät sen ja kiittawät minua siitä.
 Mutta Wilson koettaa lastea perustusta tulewaisuuden tie-
 teelle. Hänen työnsä on ikäänkuin maanalaista; se ei näy.
 Mutta hän jatkaa työtään nurlumatta, kirjoittelee kirjettä
 laboille puolistupsuille saadaikseen jonkinlaisia luotettawia to-
 distajia, seuloa satoja walhetta saadaikseen edes kypinän to-
 tuutta, wertaillee wanhoja kirjoja, ahmit uusia, kokeilee, pi-
 tää luentoja, koettaa lyhyttää muissa sitä tulta, joka kulut-
 taa häntä itseä. Sydäment tähttyh ihmetyksellä ja ihallulla,
 kun ajattelen häntä. Ja kumminikin kun hän pyytää mi-
 nua ottamaan osaa hänen tutkimuksiinsa, tähttyh minun sa-
 noa hänelle, että ne nyhyksellä kannallaan etwät ole suuresti
 houkuttelewaisia miehelle, joka on omistanut elämänsä tarkka-
 peräisille tieteille. Jos hän voisi näyttää minulle jotain
 suoranaista tuloksia, jotain niin kuin sanotaan käteentuntu-
 waa, niin minä tientesi miehättyisin läsittelemään tyhmyistä
 luonnontieteelliseltä kannalta. Niinkauan kuin puolet niistä
 henkilöistä, joita hän tähttää kokeisjaan, owat puostaroitti-
 joita ja toiset puolet heikkohermoisia, tähttyh meidän luon-
 nontieteilijäin tyhyä ruumitseen ja jättää sielu jälkeentule-
 waisillemme.

Minä olen tietysti materialisti. Morfiament Anna
 sanoo että minä olen oikein paatunut materialisti. Minä
 sanon hänelle, että juuri sentakia olisi lyhyä lyhentää mei-
 dän kihilisjaolo-aijaamme, kun minä tarwitsen hänen hen-

tempyttään ja elokuuntaan. Ja kumminkin olen minä erinomainen esimerkki siitä, mitä kasvatust voi waituttaa luonnonlaatuun, sillä luonnostani olen minä — ellen wailan pahoin erehdy — oikea „fielutuminen“. Minä olin hermostunut, tunteellinen poika, uneltas ja unisjätäwija, erittäin altis kiihotuksille. Mutta tultani, tummat silmäni, laihat olivintväriset kaswoni ja lapenewat sormeni, laikkii tämä todistaa, millä minun oikea luonnonlaatu on ja laa semmoiset tunteijat kuin esim. Wilson on lastemaan minuuttin joukkoon. Mutta minun aiwoni owat täpösen täynnä tähtipainoista tietoa. Minä olen totuttanut itseni aslaroitsemaan ainoastaan tosiasialn kansja ja semmoisten asiain kansja, jotta woi tosiin todistaa. Otakkumilla ja mieltuswittusen tuotteilla ei ole mitään sijaa minun ajatusmaailmasani. Näyttäkää minulle semmoista, jonka woin nähdä mikroskoopissani, jota woin leikata wettelläni tai punnita waa'allani, niin minä omistan waitta kolo elämäni sen tuttimiseen. Mutta jos minua waaditaan tuttimaan tunteita, waitutuksia ja henkien ilmautuksia, niin tuntuu minusta kuin pyhdyttäisiin minua tekemään jotain ulettämää wietäpä siweelissesti turmelewalistatini. Poikkeaminen puhtaasta järjessä inhottaa minua samalla tavalla kuin paha haiku tai epäsointuisa säwel.

Tässä on jo syhytä yllin yllin, missä minä olen wäähän halston menemään illalla professori Wilsonin luo. Kumminkin huomaa helposti, että minä tuskin woin olla noudattamatta tätä kutsua olematta suorastaan epälohtellias — ja nyt kun rouwa Marden ja Anna menewät sinne, en minä luonnollisesti woi olla menemättä, waitta niin tahtoisinkin. Mutta mieluummin tahtoisin tawata heitä missä hywänsä muualla kuin Wilsonin luona. Minä tiedän, että Wilson tahtoi wetää minutkin mukanaan tuohon selawaan puollitteteeseensä, jos hän waan woi. Innoisjaan ei hän kuule ollenkaan selityksiä ja huomautuksia. Ei mitään muu kuin suora tora woi waituttaa hänelle, että asia on minulle waistenmielinen. Olen warma, että hänellä on joku uusi hypnotiseeraaja tai ennustaja tai joku muu keinottelija taas

meille nähteltävänä, sillä iltaseurotsafaan ei hän voi olla ratsastamatta keppihemossellaan. No, onhan sitä Annalle jotain hauskuutta. Häntä huvittaa nitiäkin naisia yleensäkin kaikki mikä on hämärää, epäiltävää ja selvää.

10,50 i.p. Tämä minun tapani pitää päiväkirjaa on varmaankin seuraus siitä tieteellisestä luonteestani, josta aamulla kirjotin. Minusta on hauskaa kirjoittaa muistiin mieltijohteita nitiäkin kuin ne toisia ovat tuoreita. Vähintään herran päivästä koetan minä määrätä oman sieluntilani. Se on hyödyllinen lappale itsensä tutkimista ja vaikuttaa varmaankin vahvistavasti luonteeseen. Minun tähtyy vilpittömästi tunnustaa, että minun luonteeni tarvitsee vahvistusta kaikilla mahdollisilla keinolla. Minä pelkään, että kun kaikki asiat ympäri tähdään, on minun synnytyksestä luonteestani paljon jälellä ja että minulta puuttuu toisia paljon ennenkuin saatutan tuon lujan, kylmän varmuuden kuin esim. Murdochilla ja Pratt-Saldanella on. Kuinkapa muuten se narsisee, jota minä katselein ellen, niin olisi repinyt minun hermojeni, etten minä toivollakaan ole oikein tasapainossa? Ainoa lohdutukseni on ettei Wilson eikä neiti Penelopa eikä edes Annakaan huomannut minun heikkouttani.

Ja mitä herran nimessä se nyt oli sitte, joka niin kiihotti minua? Ei mikään tai ainakin niin vähäpätöinen juttu, että minusta tuntuu naurettavalta merkkiä sitä päiväkirjaan.

Mardenin olivat siellä ennen minua. Minä olin viimeisiä ja jätti oli tähänväleä. Minulla oli tuskin tilaisuutta sanoa sanaakaan rouwa Mardenille ja Annalle, jota oli niin ihastuttavan launis waaleassa puvussaan kimaltelewa wehnän tähtä hiusissa, kun Wilson tuli ja tarttui takkini hiaan.

Se tahdotte jotain läteen tuntuvaa, Gilroy, sanoi hän toieden minut erilleen erääseen nurkkaan. Katas ystävää, minulla on ilmiö . . . ilmiö

Se olisi vaikuttanut minuun enemmän, ellen minä olisi kuullut samaa ennen. Hänen herkkä mielensä saa tähden josta kilttomadosta.

On mahdotonta tällä kerralla puhua puuttuvasta luottamuksesta, sanot hän kenties vastauksella johonkin weikkolamaiseen loisteeseen filmisänti. Waimoni on tuntenut hänet monta vuotta. He ovat molemmat kotoisin Trinidadista, tiedättö. Netti Penelosa ei ole ollut Englannissa muuta kuin pari kuukautta eikä tunne ketään muita paitsi joltakulta yliopiston miehestä; mutta minä maksutan teille, että se minä hän on sanonut, riittää täydellisesti asettamaan ennustusshywn eli edeltäpäin tietämisen tieteelliselle pohjalle. Hän voittoa sekä harrastajat että ammattimiehet. Salli minun esittää hänet sinulle!

Minä en pidä paljoa noista salatemppullijoista, mutta asianharrastajista eli amatööriestä vielä vähemmän. Semmoista filmäntäntäjää, joka on ottanut maksun, voi pitää filmillä ja paljastaa hänen wehkeenä, heti kun sen saa selville. Hänen asiansa on wehkeillä sinun kansasi ja sinun asiasti on ottaa hänet kiinni itse teossa. Mutta mitä voi toleranssaraisen emännän ystäväntärelle tehdä? Voiko lähde päinsä ällä wäöntää kaasukrako palamaan ja näyttää että hän jalaa saa ääntä pienestä neekerikitaraasta? Tai voiko lyötä koneyoneella hänen juhlahameelleen, kun hän hiipii ympäri fosforipullo kädessä ja näyttelee plensuonnoollisia tyhmyyksiä? Sitä tuli suuri huuto ja paljastuksen toimeenpantjaa pidettäisiin ilkiönä. Siinä sitte saa waltta, tah-tooko olla ilkiö tai sitte herkkäuskoinen narri. Minä en ollut erittäin hyvällä päällä seuratesani Wilsonia tuon naisen luo.

En voi ajatella mitään, joka vähemmin vastaisi minun käsityksiäni länsi-inttalaisesta naisesta. Hän oli pieni, mittätön olento, hyvän joukon yli neljänkymmenen, lastot kalpeat ja terävät, tulla waalea lastanjanruskea. Hänen ulkomuotonsa oli vähäpätöinen ja koto hänen olentonsa hywin vähän huomiota herättävä. Ryhminen naisen joukossa olisi hän ollut viimeinen, johon olisi filmänsä luo-

nut. Silmät olivat omituliset ja — tähty sanoa — vähimmin rumat hänessä. Ne olivat väriltään harmaat ja ne hämmästyttivät minua suuresti sen väijyvän ilmeen takia, mikä niissä oli huomattavissa. Mahtaaiko väijyvä eli maantwa olla oikea sana vai pitäisikö sanon julma?

Pähemmin ajatellen kenee siis silmä oikea sana. Ratsalosauroa, jota seisoj seinnää vastaan, ilmaisi minulle — minä muuten huomasi wallan hywin muutenkin, kun hän nousi seijomaan — että hänen toinen jalkansa oli rampa.

Minä esitettiin siis neiti Penelosalle ja minulta ei jäänyt huomaamatta, että kun nimeäni mainittin, katsoi hän Annan. Wilson oli tietysti puhunut meistä. Ja nyt, ajattelin minä, ilmoittaa hän kenties minulle salaisia tietoja tähtettyään, että minä olen tiheissä erään tytön kanssa, jolla on wehnän tähti tuksa. Mitä kaikkea muuta kenee Wilson vielä puhunut meistä.

Professori Gilroy on tawaton epäilijä, sanoi Wilson, minä toivon, neiti Penelosa, että te voitte kääntää hänet.

Hän katsoi minuun terävästi.

Professori Gilroy on oikeassa että hän epäilee sellaista, jota hän ei ole nähnyt todistettavan, sanoi hän. Minä olin luullut, kysyi hän, että te itse olette sopiwa kokeilujen esineeksi.

Minä kokeilujen, jos saan luvan tyhjä, sanoin minä.

Esimerkiksi hypnotisten kokeilujen.

Minun kokemuseni mukaan ottavat hypnotiseeraajat aina esineeksensä sellaisia, jotka eivät ole oikein terweitä sielunsa puolesta. Kaikkia heidän tuloksiansa waitaa minun mielipiteeni mukaan se wika, että he ovat telemissä epä-säännöllisten elmistöjen kanssa.

Kenellä näillä te arwolette täällä elmistöjen oleman säännöllisiä, kysyi hän. Minä toivoin että te waltisitte sellaisen naisen, jolla teidän mielestänne on suurin henkinen talapaino. Waltisimmeko esimerkiksi tuon nuoren waclean pukuun puetun naisen — neiti Anna Warden on luullakseni hänen nimensä?

Minä — niille tuloksille annan minä heti merkitystä, jolta te voisitte saada aikaan hänen lauttaan.

Minä en ole koskaan tutkinut, kuinka tunteellinen hän on. Muutamat henkilöt ovat luonnollisesti paljoa alttiimmat hypnotisille vaikutuksille kuin toiset. Saanko kysyä, kuinka kauaksi teidän epäilyksenne ulottuivat? Minä otaksun, että te tunnustatte magneettisen unen ja kysyyn että toinen ihminen voi vaikuttaa toisen teloihin.

Minä en tunnusta mitään, neiti Benelosa.

Oi Sumasani, minä luulin, että tiede on ehtinyt hiukan lauemmaaksi. Minä en tiedä luonnollisesti mitään hypnotismin tieteellisestä puolesta. Minä tiedän waan, mitä minä voisin tehdä. Te näette tuon punasien puetun tytön tuolla tuon japanilaisen waasin wieressä. Minä tahdon, että hän tulee tänne meidän luoksemme.

Tätä sanoessaan kumartui hän eteenpäin ja pudotti wihlansa permannolle. Tyttö kääntyi ympäri ja tuli suoraan meidän luoksemme kysyvä kime kaswoissaan itäänkuin joku olisi huutanut häntä.

Mitä tästä luulette, Gilroy, huudahti Wilson jonkinlaisessa huumauksen tilassa.

Minä en rohjennut sanoa, mitä minä siitä luulin. Se oli minusta julkeinta ja häpeemättömintä petosta, mitä koskaan olen nähnyt. Salajuonet ja merkinanto olivat todella liian julkket.

Professori Gilroy ei ole ihdytetty, sanoi nainen latsoen minuun omituisilla pienillä silmillään. Tuo wihlaparant oli hyynä siihen ettei tämä koe ihdyttäneht. Roh, meidän tähtyhy koettaa jotain muuta keinoa. Neiti Marden, onko teillä mitään siitä vastaan että minä nähtän waimani teidän hlt?

Ah, se olisi hauskaa, huudahti Anna.

Koko seurue oli nyt koloontunut meidän ympärillemme, naisia ollakpiät paljaina, herroja waltissa liitwissa, muutamamat pelotissaan, toiset epäilewinä, itäänkuin kysymyksessä olisi ollut jotain puoleksi uskonnoillista, puoleksi salaperäistä pilaa. Punanen samettinen lepotuoli oli pantu kellelle ja

Anna oli siinä nojollaan laswoiltaan hiukan punetuneena ja jotenlain ilkutettuna — sen näin minä wehnäntähkän märkästä. Neiti Penelosa nousi tuoiltaan ja tumartui hänen hiihteen nojaten lainalolautmoansa.

Hän oli aivan muuttunut. Hän ei enää näyttänyt pieneltä että vähäpäioiteltä. Hän oli kaksikymmentä vuotta nuorempi entisestään. Hänen filmänsä loistivat ja hänen luoppaijet postensa olivat saaneet wärä; kolo hänen olen- tonia tuli korkeammaksi.

Samalla tavalla olen minä nähnyt welton ja lais- tan koulupojan heitelti saawan mutta elämää kun hän saa semmoisen tehtävän, jonka hän helposti ratsoo wotmansa suorittaa. Hän katselee Annaa semmoisella katseella että se herätti minussa inhoa — samallaikella katseella kuin roo- malainen kesarinna katselee eteensä polwoistunutta orjaa. Sitte nosti hän äkkiä, läskemäisesti käsiwartensa plös ja antoi niitten sitte hiljallesti walpua aivan Annan edessä.

Minä katselin tyttöä tarkkaavaisesti. Kolme käsen nousemista ja laskemista tuntui waan huomitawan häntä. Meljännellä kerralla saivat hänen filmänsä lasinatsen kil- lon ja mustuaijet rupešivat laajenemaan. Ruudennella kerralla olin huomaawoinant ällästä kankistumista. Seit- semänrellä kerralla rupešivat filmäluomet painumaan kinni. Kymmenennellä olivat hänen filmänsä ummessa, ja hän hengitti hitaasti sekä hyyemmin kuin tavallista. Settoes- lant siinä ja katseleslant Annaa koetin minä säilyttää tie- teellisen lewollisuuteni, mutta joku hupsumainen, aiheeton ilikutus oli wallannut minut. Toiwoakseni ei sitä nähnyt minun laswoistant, mutta minä tunsin hywän siläsant että minä olin niinkuin pimeätä pelläämä lapsi. En olisti kostaan uskonut, että vielä jostus lankeaisin sellaiseen heit- touteen.

Hän on huumauksilassa, sanot neiti Penelosa.

Hän nultuu, sanoin minä.

Herättäkää siis hänet.

Minä kiskasin häntä hlasta ja huusin hänen kor- waansa. Se ei wailuttanut häneen mitään. Hänen ruu-

minä lepäsi siinä lamettutuolilla. Hänen elimensä työssä kentelevät, sydän ja leuhlot. Mutta hänen sielunsa! Se oli kadonnut meidän tammattavistamme. Mihin oli se piiloutunut? Mikä voima oli sen lamauttanut? Minä hämmästyin ja epäröin.

Niin, sanoit neiti Benelosa, tämä on magneettinen unt. Mitä suggestioonin tulee, telee neiti Marden heti, mitä minä läskien joko nyt eli sitte kun hän herää. Saluatielo todistusta siitä?

Suonnollisesti, sanoin minä.

Te saatte sen.

Minä näin pitkäsen hymyilyn kättelevän hänen lasvoiltaan ikäänkuin hän olisi ajatellut jotain hauskaa. Hän lumartui alas ja tuihlasi jotain Annan kormaan. Tämä, joka oli ollut kuuro minulle, täänsi päänsä sirnepäin, mistä puhe kuului.

Herää, huusi neiti Benelosa ja kolautti sauwanja latiaan. Silmät awautuivat, lasimainen Hukkaus katosi niistä wähtitän ja sielu pillisti esin omituisen katoamisensa jälkeen.

Me mentimme aitasin pois. Anna ei voinut ollenkaan pahoin kummaillisen hurvimattansa jälkeen, mutta minä olin hermostunut ja wallan yhtenemätön kuuntelemaan niitä selityksiä, joita Wilson wirtanaan antoi minulle. Kun minä sanoin hywää yöä neiti Benelosalle, pisti hän kirjeliipun käteeni.

Suolaa anteeksi, sanoi hän, jos teen, mitä woin wottaakseni teidän epäilyksenne. Awattaa tämä lippu kello hymminen huomen-aamuna. Se on pieni erikkinen koe.

En hymärrä, mitä hän tällä oikein tarkoittaa, mutta tässä on kirjeliippu ja minä awaan sen niinkuin hän on läskenyt. Päättäni kiwistää ja minä olen kirjoittanut tarpeeksi tänä iltana. Suomenna ehkä näyttää se, joka nyt tuntuu niin kowin käsittämättömältä, alwan toiselta. Minä en saisi hymärryksiä joutua mangiksi ilman taistelua.

25 maalis. Minä olen hämmästyinnyt — olen alwan suunnitlant. On selwää, että minun tähtyy lähemmin tut-

lia tätä asiaa koskevia teoriojani. Mutta ensin tahdon kertoa, mitä on tapahtunut.

Minä olin noussut suurallelta ja katselin juuri muutamia pitkoja, joilla ajoin walaista luentoani, kun taloudenhoitajattareni astui sisään ja sanoi minulle, että Anna oli kirjoitushuoneessani ja tahtoi heti tavata minua. Minä katsahdin kelloon ja huomasin ihmeekseni, että se oli vasta puoli kymmenen.

Kun minä tulin huoneeseen, seisoi hän muurin edessä matolla laswot minuun päin. Hänen kätyöfessään oli jostakin, joka lauhistutti minua ja esti minun lausumasta mitään sanoja, joita jo pyörivät mielelläni. Hänen harsonsa oli puoleksi vedetty alas, mutta kumminkin näin minä että hän oli kalpea ja että hänen laswojensa ilme oli kylmä.

Austin, sanoi hän, minä tulen sanomaan sinulle, että meidän kihlauksemme nyt on purettu.

Minä säplähdin. Luulen että minä oltiin puuostawilheesti puhuen horjuin. Minäkin tähtyi minun ottaa kiinni kirjakaapin syrjästä pyyhäkseni pyyhkeä.

Mutta — — — mutta — — —, sopersin minä, tämä on wallan odottamatonta, Anna.

Niin, Austin, minä tulin sanomaan sinulle että meidän kihlauksemme on purettu.

Mutta sano nyt minulle joku ihy, huudahdin minä. Tämä on wallan toisin kuin ennen, Anna. Sano minulle, milloin minä olen loukannut sinua.

Katki on nyt ohi, Austin.

Mutta miksi? Se on warmaankin joku erehdys, Anna. Sinulle on ehkä joku puhunut pahaa minusta. Tai myöskään olet sinä hymmärtänyt wäärin jonkun asian, josta olen puhunut sinulle. Anna minun waan tietää, mikä asia se on, niin ylti ainoa sana woi panna katki taas kuntoon.

Meidän tähtyy pitää nyt, niinkuin katki olisi lopussa.

Mutta kun me erosimme ellen illalla, et sinä sanalaksaan maininnut että jokin asia oli epäkunnossa. Mitä

nht on senjälkeen tapahtunut kun sinä olet noin muuttunut? Jotain on warmaan tapahtunut ellen illalla. Sinä olet ehtä tuuminut asiaa tarhemmin ja olet huomannut mit-
nut epämieltyttävästi. Siinä hypnotismisäkö? Mottitko
sinä sitä että minä jallin tuon naisen loettaa wolmaanja
sinuun? Jos sinä olisit antanut waitla waan wiittausen,
niti minä olisin sen estänht.

Se on samantelewä, Austin, kaikki on nht ohi.

Hänen äänenjä oli kylmä ja mellein ylpeä, hänen
tähdyksensä oli niti tawattoman juhlassinen ja kowa. Näytti
siltä kuin hän olisi päättäenht olla antamatta mitään syttä
tai selitystä. Minua wapsutti sieluni tusta; minä lään-
sin taswoni pois, sillä minä häpesin näyttää että minä en
ihennht hiiltä itseäni.

Mutta kylähän sinä sen tiedät, mitä se merkitsee mi-
nulle, huudahdin minä. Sinä sammutat kaikki minun toi-
weeni ja turmelet koto minun elämäni. Sinä et woi ran-
gasta minua näin kowin kuulematta minua. Sinun täh-
tyh janoa minulle, mitä tämä merkitsee. Ajatteles, kuinka
mahdotonta minun olisi misjään tapauksessa kohdella sinua
näin. Salli minun Jumalan tähden tietää, Anna, mitä
minä olen tehnyt sinulle.

Hän meni ohitseni janaamaan janomatta ja awasi
owen.

Ei se siltä enää parane, Austin. Sinun tähtyhy tyh-
tyh sithen, että meidän kihlausemme on nht purettu.

Setti senjälkeen oli hän poisja ja ennenkuin minä
olin sen wertaa tointunut, että olisin woinut seurata häntä,
kuulin minä portin pauhahtawan kiinni.

Minä syötyhin huoneeseen muuttamaan tällä woidal-
seni liirehtiä rouwa Macdentin luo ja saadakseni kuulla hä-
neltä syyn onnettomuuteeni. Minä olin niti kihtyht että
watwoin jain senkiä jalkaani. En unohda milloinkaan näitä
ihmmentä minuuttia.

Olin juuri ottanut päälystään yleni, kun kello ka-
miinilla löi ihminen.

Hyminen! Muistin neiti Penelosan kirjepöytä. Se oli edessäni pöydällä ja minä repäsin auki sen. Se oli kirjoitettu lyhyesti omilla, kulmilla, tähtälä.

Sitten professori Gilroy, luin siitä, suola anteeksi että se todistus, minä annan tälle, on näin yhä laatu. Professori Wilson mainitsi jättänyt, minä lausua suhteissa te olette neiti Mardenin kanssa ja minun juolahti mieleeni, ettei mikään voi tälle paremmin waikuttaa toteen todellisuutta kuin jos minä panisin hänet siihen mielentilaan että hän tulisi teidän luoksenne kello puoli kymmenen ja purkautti kylläisyyden puoleksi tunniksi eli niin edespäin. Tiedemiehillä on niin suuret vaatimukset että on vaikea antaa heille tyydyttävää todistusta, mutta minä olen varma siitä että ainakin tämä on työ, jota neiti Marden ei tellyt vapaatahtoisesti. Unhottavaa lausua, mitä hän sanoo, sillä hän ei todellakaan ole niistä vastuunalainen eikä varmaan ollenkaan niistä muistakaan jälkeen päin. Minä kirjoitan tämän lipun lyhentäkseni teidän leivottomuuttanne ja pyydän teitä antamaan anteeksi sen pian ohj. menemään surun, minä suggestioonni jaa allaan.

Kunnioittaen
Helen Penelosa.

Ennen kuin kirjehen olin tosiaan kukaan kukaan mahdollisesti suuttua. Se oli iholla jangen tunteilemaa, oikein kovan tunteilemaa naiselta, jonka olin tavannut waan yhden ainoan kerran. Mutta minähän olin yllättänyt häntä epäilykselläni. Tosiaan olisi ollutkin vähän vaikea — niin kuin hän itse sanoo — tellyä sellaista todistusta, joka olisi tyydyttänyt minua.

Sa hänen todistuksensa oli nyt tyydyttänyt minua. Asia ei voinut enää vähintäänkin epäillä. Minusta oli nyt mahdollisesti hypnotinen suggestioonni varma juttu. Tästä edes oli se minulle yksi elämän tosiasioita. Että Anna, joka on oikein ajattelevimpia ja terveimpiä naisia, josta minä tunnen, oli joutunut tahdottomaan tilaan, oli mi-

nusta täysin todistettu. Eräs toinen henkilö oli matkan päästä wakkuttanut häneen uuteen insinööri woi rannalta ohjata merellä liikkuvan torpedon. Eräs wieras sielu oli hlipinyt häneen, ihöntänyt hänen oman sielunsa syjiään, wallannut hermoston ja sanonut: Minä hoitelen tätä nyt puolen tunnin ajan. Ja Annan oli tähtinyt olla ilman tšetajuntaa jettä tänne tullessaan että täältä mennessään. Mutta osasiko hän turwallisesti kulkea kadulla ja muuten tšetänsä eteenpäin sellaisessa tilassa? Minä pistin hatun päähäni ja ritsin luulustelevaan, miten asiantaita on.

Hän oli kotona. Minä wiettiin saloniin ja tapasin hänen istumasta kirja pöydällä.

Sinä olet aikasin ulkona kävelemässä, Austin, sanot hän hymyillen.

Ja sinä olet ollut vielä aikasemmin ulkona, vastasin minä.

Hän näytti kummehtivan vastaukseni.

Mitä sinä sillä tarkoitat, syhyi hän.

Etkö sinä ole ollut ulkona tänään?

En, en juurikaan.

Anna, sanoin minä wakatwasti, tahdotko kertoa minulle olettein tarkoitan, mitä sinä tänään olet tehnyt?

Hän nauroi minun wakatwuttani.

Nyt sinä olet ottanut tuon professorikatseesi, Austin. Semmoista se fitte on, kun on tiedemiehen kanssa tihloissa. No, minä kerron nyt laiksi sinulle, waikka en ymmärrä, miksi sinä sitä tahdot tietää. Minä nousin ylös kello kahdeksan. Suurusta söin kello puoli yhdeksän. Rymmenen minuuttia yli yhdeksän tulin minä tänne jalkiin ja rupeasin lukemaan rouwa Rémusatin muistelmia. Jonkun minuuttin kuluttua olin minä fiksi epäkohtelias tuota ranskalaisista kirjallijataria kohtaan että nukuin hänen kirjansa vastaan ja sinua kohtaan taas, herraseni, olin minä fiksi kohtelias, että unelsuin sinusta. Siltä on waan muutamia minuuttia fitte, kun minä heräsin.

Ja istuitko sinä samassa paikassa kuin ennen untakin olet istunut?

Tiethyti, missäpä minä muualla olisin istunut?

Tahtoisitko puhua minulle, Anna, mitä unta sinä näit minusta? Se ei ole minun puoleltani paljasta utellaisuutta.

Minulla on vaan hämärä aavistus siitä ettei sinä olit unessa mukana. En voi muistaa mitään varmaa.

Jos et sinä ole ollut ulkona tänään, Anna, kuinka sinun lentäsi sille oivat toimitukset?

Hänen lausunsa ilmaisivat tuskaa.

En tiedä, mikä sinua oikein tänään valtaa, Austin. Luulisi mellein, että sinä epäilet minun sanojani. Jos minun lentämi oivat toimitukset, niin on se luonnollisesti seurausena siitä, että minä otin sen lentöparin, jota palvelustyttö ei ole puhdistanut.

Oli aivan selvää, ettei hänellä ollut pientintäkään mieltä tästä kaikesta ja minä päätin itselleni, että kun kaikki asiat ympäri käytiin, niin oli kenties paras, etten minä ilmaissut hänelle mitään. Se pelottaisi vaan häntä eikä hyödyttäisi ensinkään; niin paljon kuin minä asiaa hynnärsin. Minä siis en sanonut mitään enempää, vaan menin luennoille.

Mutta kaikki tämä on tehnyt wahan wailutuksen minuun. Minun tieteellisten mahdollisuksieni näköpiiri on laajentunut niin arvaamattoman awaraksi. En ihmettele enää ensinkään Wilsonin hirtteä intoa ja ihastusta. Kulapa ei ihoskenteliskään innolla, kun on suuri, kuollut ton ihowainio edessä? Olenhan minä tuntenut riemuillista hylpeyttä, kun olen kelsinyt uuden muodon pyrsötähden leustasja tai pienen uuden erityiskohdan jonkun lihaksen toloospanossa. Nämä tutkimukset näyttivät nyt minusta niin tarwattoman wäähäpätöisiltä, kun wertasin niitä tähän unteen tiedonhaaraan, jola koskee elämän ja sielun olennon juuria. Minä olin pitännyt henteä niinkuin aineen tulofena. Minä luulin, että aiwot erittäwät sielun niinkuin malla erittää sopen. Mutta kuinka woi tämä olla mahdollista, kun minä näen sielun wailuttawan pittäin matkain päähän ja wailuttawan aineeseen aiwan samalla tarwalla

kuin mielunsoittaja mieluun? Ruumis siis ei ole sielun alkuperustuksena, vaan ruumis on pikemmin se korkea soittokone, jonka kautta sielu vaikuttaa. Tuulimylly ei synnytä tuulta, se vaan todistaa että tuulee. Se oli alwan päinvaistoin minun tavallista ajatusjuoluaani ja kumminkin olti se keltämättä mahdollista ja ansaitti hyvin tulla tutkittavaksi.

Ja missä en minä rupeaisi sitä tutkimaan? Ellen kirjottin minä: „Jos hän voisi näyttää minulle jotain suoranaisia tuloksia, jotain niinkuin sanotaan läteentuntumaa, niin minä kenties miehittäisin kääntelemään kysymystä luonnontieteelliseltä kannalta“.

No hyvä, minä olen nyt saanut todistuksen ja minä pidän sanani. Tutkimukset tulevat tarjoamaan tavaratonta hauskuutta, siitä olen varma. Tovereista tulevat useat katsomaan karsaasti minuun tämän tähden, sillä tietettienkin maailma on täynnä kääpiä ennustoluniloja. Mutta jos Wilsonilla on rohkeutta puollustaa walaumustansa, woin minäkin sen tehdä. Minä menen huomennaamulla hänen luoksensa — hänen ja netti Penelosan luo. Jos hän voi näyttää meille niin paljon, on luultavaa, että hän voi näyttää meille vielä enemmän.

26 maalisk. Wilson riemutti niinkuin olin arwannutkin, kääntymykseni johdosta ja netti Penelosa oli myöskin hienosti ylpeä kokeensa tuloksesta.

Omituisista! Hän on tuommoinen hiljainen, wärikköön olento, paitsi milloin hän antaa wotmansa vaikuttaa. Silloinkin kun hän puhuu siitä, saa hän wäriä ja eloa. Hän näyttää erittäin kiintyneen minuun. En voi olla huomaamatta, kuinka hän seuraa minua silmillään.

Meillä olti erittäin hauska keskustelu hänen waltutulestiaan. Tässä woin kernaasti kirjottaa hänen mielipiteensä, wailta niillä tietysti ei ole mitään tieteellistä merkitystä.

Tämä kuuluu vaan hypnootisiin esikartanoihin, sanot hän, kun minä lausuin ihmeihäntä siitä merkittimestä suggestioontesimerkistä, jonka hän oli antanut. Minulla ei

ollut mitään suoranaista vaikutusta häneen, kun hän lähti teidän luoksenne. Tuskin ajattelin näinä häntä ensinkään tänä aamuna. Minä vaan „wedin plös“ hänet niin kuin herätyksellöä wedetään, niin että se omasta voimastaan kille määrätyn ajan kuluttua. Jos minä olisin määrännyt hänelle kuusi kuulautta kahdentoiesta tunnin sijaan, olisi saattanut käynyt samalla tavalla.

Ja jos olisitte käskenyt, että hän olisi murhannut itsensä?

Sinä tapauksessa olisi hän varmaan tehnyt sen.

Tämähän on lausea mahti, huudahdin minä.

Se on, niin kuin sanoitte lausea mahti, vastasi hän watawasti. Ja mitä enemmän te opitte tuntemaan sitä, sitä lauseammalta se tuntuu teistä.

Saanko kysyä, sanoin minä, mitä te sillä tarkoittatte, kun te sanoitte että suggestiooni kuuluu vaan hypnotismin esikartanoihin? Mikä on siis oikein se pääpatikka?

Sen jättäisin mieluummin sanomatto.

Minua hämmäsiytti hänen päättäväinen äänensä.

Te hymärrätte, sanoin minä, että minä en kysy uteliaisuudesta tätä, vaan toivossa saada jonkin tieteellisen selityksen niihin tosiasioihin, joita te minulle olette esittäneet.

Wilpittä puhuen, professori Gilroy, sanot hän, ei tiede huwita minua pennin edestä, enkä myöskään kysy, mitko tiede keksiä jotain järjestelmää näissä vaikutuksissa, joita minä woin antaa muhinkin ihmisiin.

Mutta minä toivoin . . .

Ah, se on toinen juttu. Jos te teette sen persoonalliseksi asiaksenne, sanot hän sulottesti hymyillen, annan minä suurimmalla mielihyväällä teille niitä tietoja kuin te vaan suinkin haluatte. Katsokaamme! Mitä te taas kysytte minulta? Hypnotismin korkeammista woiman ilmauksista. Professori Wilson ei usko mitkään olemassaoloo, mutta ne ovat kaitissa tapauksissa todellisia. On esim. hypnotiseraajalle mahdollista saawuttaa täysi herraus toisen ihmisen yli — jos tämä nim. ei ole walloin lujahermoinen. Si-

man edellä lähpää suggestioonka voi hän saada toisen telemään mitä hlvänjä.

Toisen tietämättä?

Se riippuu asianhaaroista. Jos voima vaikuttaa mahvasit, ei hän tiedä enempää kuin neiti Mardenlaan, kun hän tuli tälle ja pelotti teidät. Mutta jos vaikutus on heikompi, voi hän tietää, mitä hän tekee, mutta kumminkin on hän tylenemätön jättämään sitä telemättä.

Hän menettää siis oman tahdonvoimansa?

Sen ottaa toinen — vahvempi — tahto haltuunsa. Oletteko joskus itse kättänht tätä voimaa.

Monia kertoa.

Onko teidän oma tahtonne sitte niin mahva?

Ei se yfsinään riipu minusta. Monella on luja tahto, mutta ei voi vapauttaa sitä itsestään. Tästä tarkitaan etiä voi siirtää oman tahtonsa toiseen henkilöön ja tehdä tämän oman tahton mitättömäksi. Minä olen huomannut että khty vaihtelee samassa määrässä kuin ruumiillinen voimani ja terveyteni.

Te muutatte siis sielunne toisen ruumiiseen.

Minä sitä voi sanoa.

Ta kuinta on sillä aikaa oman ruumiinne laita?

Se on tavallista keikompi.

Mutta eikö siitä ole mitään vaaraa teidän terveydelenne, khtyn minä.

Ehtä khtlan. Tähtyh tarkoiti pitää varansa, ettei oma itsetietoisuus khtaan khtänään katoa, muuten olisi sillä khtesti vähän vaikea osata taksia. Tähtyh aina pitää paluumalla khtwänä, niin sanoakseni. Pelkään, että valkisen sanani khtin huonosti, professori Gilroy, mutta minä en tiedä luonnoollisesti, kuinta asian tieteellisesti esittäisin. Minä kerron tälle vaan omia khtemuksiani ja annan omat khttykseni . . .

Minä, nyt, kun luen tämän läpi, tähtyh minun khtmetellä itseäni. Onko tämä Austin Gilroy, mies, joka on khtkinut khtelleen aseman terävän päätöskhtynsä khtutta ja uskoallisuutensa tähden khti todellisuutta khttaan? Tästä

Terron minä erään naisen laiverruksia, joka sanoo minulle, että hänen sielunsa voi erota ruumiista ja että hän ollessaan horrostilassa voi pitkän matkan päästä johtaa toisen ihmisen toimia! Uskonko minä sitä? En ikinä. Hän tähtyy todistaa se pyhä uudestaan ennustuin minä väistyn tuumaakaan. Mutta vaikka minä vielä olenkin epäilijä en minä luomini enää ole pitkäaika. Meillä on taas tilalla istunto ja hän tulee koettamaan, voiko hän vaikuttaa minuun hypnotisimillaan. Jos hän siihen kytenee, niin saan minä siitä erinomaisen lähtökohdan tutkimuksilleni. Missään tapauksessa ei kukaan voi syöttää minua siitä että lainaan itseni jonkinlaisiin juonitteluihin. Jos hän taas ei kytene vaikuttamaan minuun, tähtyy meidän koettaa hänellä joku toinen kokeilujen esine, joka on yhtä vapaa epäilyksistä kuin Caesarin wainio. Wilson on aivan mahdoton.

10 t. p. Minä luulen että minä nyt selson suuria muuttatusta myökönsä tuowan tutkimuksen tyhmyksellä. Wotoda tarkastaa näitä tutkimuksia sisältäpäin ja samalla omata elimistön, joka voi ottaa vastaan ja aivot, jotka voivat arwootella ja tuomita — se on todella erinomainen etu. Minä olen aivan warma, että Wilson uhraisi wiiksi vuotta elämästään, jos hän voisi tulla niin herkästi hypnotisille vaikutuksille kuin minä olen.

Ei kukaan muuta ollut saapuvilla kuin Wilson ja hänen waimonsa. Minä istuin pää hiukan takanojossa ja netti Penelosa, joka seisoi edessäni hiukan wajemmassa puolella teki jamahtaisia pitkiä kikkaita läpilleään ilmassa kuin Annanikin edessä. Kullakin terralla tuntui kuin lämmen ilma olisi käärihtynyt koko ruumiini ympäri ja kuin se olisi ajanut hehkoa juonitsani kireestä aina warpaitten päihin asti. Silmäni olivat kintyneet netti Penelosan kasvoihin, mutta wähtittäin tuntuiwat hänen piirteensä kulumwan ja häwäwän. Minä tunsin waan että hänen silmänsä katsoiwat minuun — nuo harmaat, sywät, läpitunkewat. Ne tulsiwat aina suuremmiksi ja suuremmiksi, tunnes ne äkkiä muuttuiwat lahdeksi wuorijärweksi, jotta kohden minä olin

hyötyihinäni hulmaavaa wahtia. Minua puistutti ja minä tunsin jossain ajatusmaailmani syvemmässä kerroksessa, että tämä puistutus vastasi sitä lankeamista, jonka olin huomannut Annassa. Hetki senjälkeen kosketti ruumiini järwoien pintaa, jotta nyt olivat yhittyneet yhdeksi; ja lufelsin alas weteen. Pääni tuntui raskaalta ja korwan juhisiwat. Minä wajojin syvemmälle ja syvemmälle ja sitte noujin minä jonkun nyhlähtsen johdosta, tunnes näin walon tunkeutuman firiklaasti weden läpi. Minä olin jo lähellä weden pintaa, kun jana „herää!“ tunkeutui aivojeni läpi, minä säplähdin ja huomasin mafaawani nojatuolisja; netti Benelosa seisoi lainalolauwassa nojassa ja Wilson muistuttinpanotirja lädesjä katseksi hänen olfansa yll. Minä en tuntenut mitään raskuusta tai wäsymystä perästäpäin. Päinwastoin, waikka koleesta ei ole kulunut muuta kuin tunnin werran tunnen minä itseäni niin walppaaksi että mielutimmin istun ylhäällä työsennellen kuin menen nukkumaan. Minä näen edessäni koko joukon huwittamia kofeita ja olkein hehkon kärsimättömyydestä, kun en jo saa alkaa.

27 maalisk. Hyödytön päivä, sillä netti Benelosa lähti Suttonin Wilsonin ja hänen waimonsa kansja. Minä olen ruwennut lufemaan Binetä ja Ferrén teosta: „Henkijestä magnetismistä“.

Oi tätä syöhyttä! Tulotfia, tulotfia, tulotfia — ja syö on tähdelleen jalassa. Se on tyllä kiihottavaa mieltukutufelle, mutta minuun tähyty pitää warant. Minä en tahdo tietää mistään johtopäätösfistä, waan ainoastaan puhtaista tostafoista. Minä tiedän että magneettinen uni on tostafoia, minä tiedän että hypnoottinen suggestiooni on tostafoia, minä tiedän että wafutufet pöstywät minuun itseäni. Siinä on minuun nykyinen asemant. Minulla on nyt aivan uusi, suuri muistuttinpanotirja, joka kofonaan omistetaan tieteeellifille tutkimufifille.

Pitkä keskustelu illalla Annan ja rouwa Wardenin kansja awtolitostamme. Me olemme päättäneet että lesjälowan aika (alkupuoli) on sopiwin aika häitten wiettämif-

seen. Mitä me enää viihdyttelimme? Minä nureksin näitä muutamiaakin luukansia. Mutta rouwa Marden sano, että on niin paljon vielä pantava kuntoon.

28 maalisl. Netti Penelosa hypnoitsee taaskin minut. Melkein samat tulokset kuin ennenkin, paitsi että tunnottomuus ilmaantui pikemmin kuin ensi kerralla. Katsomuisiinpanotkirjaa A koskewa huoneen lämpöä, ilman painoa, suonentyhyyttä, hengitystä. Huomioonotot on tehnyt professori Wilson.

29 maalisl. Taaskin hypnoitsee rattu. Erityisohjeista muistutinpanotkirjassa A.

30 maalisl. Sunnuntai ja hypödytön päivä. Minua harmittaa latsti ne päivät, joiksi koolemme keskeytyvät. Tällä haavaa kuuluu niihin waan ruumiilliset ilmiöt, joita seuraa epätähdeellinen, tähdellinen tai wallan tawaton tunteettomuus. Myöhemmin atomme me mennä suggestioonin ja ennustustaidon ilmiöihin. Professorit ovat huomanneet tämmöistä Narchyn ja La Salpetriären naisissa. On paljon parempi ja luotettawampi kun nainen huomaa sen professorissa ja kun toinen professori on todistajana. Ja minä olen nyt kokeilujen esineenä, minä epäilijä, materalistti! Minä olen ainaikin osottanut että rakkauteni tieeseen on suurempi kuin haluni pyhä wanhoissa mielipiteissä. Suurin uhri, minä totuus wot meillä waatia, on se kun meidän tähty peräyttää omat sanamme.

Towerini Charles Sadler, tuo kaunis, nuori leikkaaja anatoomisessa laitosessa, tuli siijään Walla tuoden talassin erään Birchowin tekemän kirjan, jonka olin lainannut hänelle. Minä sanon häntä nuoreksi, vaikka hän luonnollisesti on vuoden minua vanhempi.

Minä kuulen, Gilroy, sanoi hän, että netti Penelosa on kokeillut teidän kanssanne.

Har, jatkoi hän, kun minä olin antanut hänelle myöntävän vastauksen, jos minä olisin teidän sijassanne, en minä jallisi tämän jatkua. Te pidätte minua warmaan hywin wähdän hienotunteisena, mutta kumminkin pidän minä

melkein kuin melkollisuutenantti varottaa teitä, että laittaisitte laiken yhteyteenne tuon naisen kanssa.

Minä tulin häneltä luonnollisesti, minä tulin.

Asianlaita on se, että minä en voi yhtyä erityisesti kukaan niin peittelemättä kuin tahtoisin, janoit hän. Neiti Penelopa on tuttava minun ystäväni kanssa ja minun asemant on sentuoksi langen arkaluontoinen. Sen kumminä minä janoa että minä olen itse ollut tämän naisen kokeilujen esineenä ja ne ovat tehneet suuresti epämieltyttävän vaikutuksen minuun.

Hän tahti tulla odottaamaan, että minä tähän yhtyisin ja minä koetin koettamalla saada jotain warmaa häneltä, mutta turhaan. Oliko mahdollista, että hän tahti minua sitä, että olin tuntenut hänet syvään. Tai onko hän yhä niitä tiedemiehiä, jotka loukkautuvat sitä, että tosiasiat kumoovat heidän entiset mielipiteensä? Ei kukaan hän todella usko, että minä laittaisin haastokista kokeista, jotka näyttäivät tuloksensa puolesta tulevan niin erinomaisen runsaasti, ainakaan sentähden, että hänellä on jotain hämärää yhtymättömyyden syitä. Hän nähti näkösihteen, kun näki minun pitävän hänen epämääräisiä varoituksiaan turhanpölmäisinä, ja me erosimme jotenkin hieman minä molemmien puolin.

31 maalisk. Hypnotiseerattu neiti P:n luona.

1 huhtik. Hypnotiseerattu neiti P:n luona. (Katto muistiluvpanokirjaa A.)

2 huhtik. Hypnotiseerattu neiti P:n luona. (Suomenmittaukset toimittivat professorit Wilson.)

3 huhtik. On mahdollista, että tämä kureksi hypnotismissa voi olla hiukan rajoittavaa runnille. Anna jano, että minä olen lahtunut ja että silmäni aluet ovat tulleet sinisiksi. Minä tunnen jonkinlaisia hermostuneen ärtyisyyttä, jota en koskaan ennen ole huomannut itsessäni. Wähintään kolme saa minut läplähtämään ja hloppilaitten typeryys suututtaa minua sen sijaan, että se ennen nauratti. Anna tahtoo, että minun pitäisi lopettaman, mutta minä vastaan, että laittelaisit tutkimukset ovat rajoittavia ja ettei

lostaan voi saavuttaa mitään tulostia ilman uhrauksia. Kun hän näkee, minä huomion minun piakkoisin painosta ilmestymä lentokirjani „Sengen ja aineen suhde toisiinsa“ tulee saavuttamaan, hymärtää hän tyllä, että herniojen pieni ärtymys ei ole kallis hinta siltä. Ei minua lainkaan ihmetyttäisi, jos minä sen johdosta pääsisin tiedeakatemian jäseneksi.

Taaskin hypnotisoerattu illalla. Väitustus ilmenee nyt pikemmin ja minun omat aistimukseni astuvat paljoa epäselvemminkin nähtyksi kuin ensi kerroilla. Minä olen tar-
lasti kertonut kunin istunnon tulon. Wilson aikoo jättää kaupungin wilton tai parin ajaksi, mutta me emme aio keskeyttää kokeita, joitten arvo yhtä paljon riippuu minun aistimuksistani kuin hänen huomioistaan.

4 huhtil. Minun täytyy olla mielisesti varuillani. Meidän kokeitamme on ruvennut häiritsemään eräs seikka, jota minä en ole ottanut lukuun. Innoissani saavuttaakseni tieteellisiä tosiasioita, olen minä hupsumaisen kokeasti unohtanut kolonaan puhtaasti persoonallisen suhteen netti Penelosan ja minun välillä. Tässä minä voin vapaasti kirjoittaa siltä mitä minä en mistään hinnasta tahtoisi tulkita kenellekään elävälle olennolle. Tuo onneton nainen tuntuu raastuneen minuun.

Minä en uskoisi tätä muistiinpanokirjalleniakaan, jos ei asia olisi johtunut sellaiselle tolalle ettei sitä voi salata. Joku aika sitte — i. t. i. viime viikolla — on tapahtunut seikkoja, joita minä en ole tahtonut ajatella. Hänen iloisuutensa, kun minä tulen ja hänen alakulaisuutensa, kun minä lähdän, hänen hartaat pyyntönsä, että minä tulisin usein, ilme hänen silmistään ja äänenpaino hänen puheensa. Minä koetin uskoa, ettei se merkitse mitään ja että se oli seurauksena vaan hänen tulisesta länsi-intialaisesta luonteestaan. Mutta eilen illalla kun minä heräsin magneetisesta unestani, ojasin minä tietämättäni ja vasten tahtoani läteni ja otin hänen lätensä. Kun minä tulin täysin tuntoihini, istuimme me täsi lädesiä ja hän katsoi minuun odottavasti hymyillen. Ja lauheinta oli, että

minä tunsin halua sanoa hänelle, mitä hän toivoi, että minä sanoisin. Minikäläinen valehtelija minä silloin olin ollut! Sitten olin saanut tänään halveksia itseäni, jos hetkeksikin vielä olin unohtanut itseni.

Mutta Jumalan kiitos, minä olin ihoin voimakas hyppäämään ylös ja jättämään huoneen. Minä pelkään että olin epälohtelas mutta minä en voinut — en voinut enää hetkeäkään luottaa itseni. Minä, tunnistallinen mies, kirkossa Englannin suloisimman tyhön kansa — olin niin kummallisen himon solaisema heiken ajan, että olin tunnustamaisillani rakkauteeni tälle naiselle, jota tuskin tunnen! Hän on minua paljon vanhempi ja sitäpaisi raajarikko. Se on hävyttömyys, ilkeä, mutta kumminkin . . . hänen vaikutuksensa oli niin voimakas, että jos minä olin viipynyt minuuttinkin laudemmin hänen seurassaan olin minä menettänyt itsetuntemukseni. Mitä se oikeastaan oli? Minun täytyy opettaa muille, kuinka meidän elinolosuhteemme työskentelevät, ja mitä tiedän minä itse tästä? Tahtoikohan joku alempi kerros minun luonnostaan äitiä tuntentua esin — törkeä luonnontietä, jota hetkeksessä pääsi voimaan? Mitä olin melkein taipuva uskomaan kertomuksia niistä, joihin pahat henget ottivat asuntonsa, niin valtava oli tämä tunne.

Tämä topaus pani minut sangen ikävään asemaan. Toiselta puolen en minä tahtois jättää kesken hauskoja kokeitani, joita ovat ehtineet jo niin pitkälle. Toiselta puolen taas, jos tämä onneton nainen rakastaa minua — mutta tässä täytyy olla joku ikävä erehdys. Hän — noin vanha ja raajarikkoinen! Se on mahdotonta. Ja tseffihän hän minun suhteeni Annaan. Hän ymmärsi selvästi minun asemanti. Hän hymyili waan, koska häätä huvitti, kun minä selapätsänti olin tarttunut hänen käteensä. Minun puoleksi hypnoitiseeratut aivot olivat antaneet sille niin hassumaisen selityksen ja minä olin liian äkkösti tehnyt johtopäätöksen. Minä toivon että voisin saada itse siihen vakuutuksen, että asia todella on niin. Korkeinakaan voisi olla viisasta jättää kokeet toistaiseksi, tunnes Wilson

tulee talasta. Minä olen senmuoſſi kirjottanut kirjeen neiti Penelosalle, josta minä en viittaa eilisen illan tapaukſiin, vaan sanon että kirkkiset työt pakottawat minua keskeyttämään istunnot muutamiksi päiviſi. Hän on vastannut juhlallisesti, että jos minä muutan mieleni, niin minä taapaan hänet kotona tavaliseen aikaan.

10 p. Voi, mikälainen oljenorſi minä olen! Minä olen oppinut tuntemaan itseni paremmin viime aikoina ja kuta enemmän minä opin tuntemaan itseäni, sitä enemmän alenee armoni oimista silmistäni. Minä en warmaan koskaan ole ollut niin helppo. Kello neljä oltiin minä warmaankin nauranut, jos joku olti sanonut, että minä miehen neiti Penelosan luo illalla, ja kumminkin olin minä kello kahdellaan Wilsonin oimella niin kuin tavallista. En tiedä, kuinka se tapahtui. Totumuksen voima luultavasti. Löythy warmaan hypnoosista mielipuolisuutta nimenkään on esim. opiumihulluutta ja minä olen joutunut sen uhriksi. Minä tiedän waan että istuessani huoneessa ja työskennellessäni tulikin minä yhä enemmän leuottomaksi. Minä en voinut olla alalla, minua tuslastutti. Minä en voinut keſtää ajatuksiani paperille, joka oli edessäni pöydällä. Ja lopuksi tempasin minä, melkein tietämättäni mitään, hatun päähäni ja syöksyin ulos kotia lähtien lähten tavallista.

Mellä oli hauska ilta. Rouva Wilson oli laupaillla melkein koko ajan, joka esit sen hämmästyksen illan, jota ainakin toisen meistä olti pitänyt tuntea. Neiti Penelosan lähtöstapa oli tavallinen että hän lausui nähtänyt kummasteleman tuloani, vaikka olin kirjottanut, etten tullisi. Hänen olennoſsaan ei nähnyt mitään, joka olti todistanut että eilispäivän tapaukset ol ſivat tehneet jonkun vaikutuksen häneen ja minä olen senmuoſſi taipuvainen uskomaan, että minä olen suurennellut niitä.

6 huhtik. illalla. Ei, ei, minä en ole suurennellut niitä. Minä en voi enää ſalata itseltäni, että tämä nainen on raskaſtunut minuun. Se on kamalaa, muttia se on totta. Eilen illalla kun heräsin horrostilaſtani, istuimme

me taas täsi tädessä ja minä tunsin semmoisen tunteen joka pakottaa minua heittämään pois kunniant, tulemaan luontani — kaisen — tämän olennoa tähden, jolta, — näen sen niin selvästi kuin olen erottettuna hänestä, puuttuu ylläänään kaikki sulous. Mutta kun olen hänen läheisyydessään en minä sitä tunne. Hän herättää minussa jotakin — jotakin pahaa — jotakin, jota en mielelläni tahdo ajatella. Hän tuihtuttaa minun paremman luonteeni ja kiihottaa huonompaa. Selvää on, ettei ole minulle hyödyllä seurustella hänen kanssaan.

Illis-iltia oli parempi tavallista. Sen sijasta, että olisin paennut, istuin minä jonkun ajan pitäen hänen läheisellä omaisani, puhuen hänen kanssaan niillä tuttavallimmilla. Minun muassa puhuimme me Annasta! Koskaan en olisi voinut uneksiakaan lämmöistä! Neiti Benelola sanoi hänen teeskentelevän ja minä myönsin hänen olevan oikeassa. Hän puhui pari kertaa Annasta alentaen, enkä minä vastustanut häntä. Semmoisen kurja ojenta minä olen.

Kuinka heikko minä olen nähtämyksensä olevani, olen sentään vielä tarpeeksi vahva tehdeni lopun tästä. Se ei ole tapahtuma enää. Minulla on tarpeeksi älyä paeta sellain kuin en voi talstella. Tämän kunnuntai illan jälkeen en koskaan enää istu neiti Benelolan kanssa. En millään! Kokeet saavat päätyä, tutkimukset keskeytetään, mikä hyvänsä on parempi kuin antautua vielä tämmöiseen kiusanteeseen, joka alentaa minut niin syvälle. Minä en ole sanonut mitään neiti Benelolalle, mutta minä jään aiwan yksinäisyydestä pois. Hän ymmärtää kyllä hyvin, ettei minun tarvitse sanoa hänelle mitään.

7 huhtik. Minä olen jäänyt pois niin kuin sanoin. Surullista on hämmitä niin huomitettavia tutkimuksia, mutta vielä surullisempaa olisi turmella elämäni ja minä tiedän, etten voi luottaa itseäni kun olen yhdessä tuon naisen kanssa.

11 t. p. Jumala auttakoon minua! Kuinka minun laittani itenee? Olenko hulluksi tulemassani? Minä

tahdon koettaa olla tyhni ja ajatella järjellä. Ensiksi kirjottan mitä on tapahtunut.

Kello oli kahdeksan kymmenessä silloin kuin kirjottin ensimmäiset rivit tänään. Minä tunsin itseni niin kummallisesti hermostuneeksi ja lewottomaksi ja menin sen vuoksi ulos viettääkseni illan Annan ja hänen äitinsä luona. He huomasiwat molemmat, että minä olin kalpea ja lahtunut. Yhdeksän kymmenessä tuli professori Pratt-Saldene ja me pelasimme wistia. Minä ponnistin itseäni kunnittamaan huomiotani kortteihin, mutta lewottomuuden tunne yhä kasvoi kasvamistaan, kunnes minun oli mahdotonta taistella sitä vastaan. Minä en voinut enää istua hiljaa pöydän ääressä. Wihdoin, kesken peliä, heitin kortit kädestäni ja syöksyin ulos katkonaisesti pyytäen anteeksi että minun täytyy mennä tapaamaan erästä henkilöä. Muistan alnoastaan hämärästi, että minä juoksin eteisen läpi, tempasin hattuni naulasta ja löin owen kinnin perässäni. Itäänkuin unisjani näen kahdenkertaisen rivin kaajulyhyhtiä, ja minun likat todistiwat, että minä olin juossut kessellä ajotteta. Kaitti oli hämärää, kummallista ja luonnotonta. Minä tulin Wilsonin taloon ja tapasin rouwa Wilsonin ja minä tapasin netti Penelosan. Minä tulin muistan mistä me puhutimme, mutta muistan, että netti Penelosa leikkilisesti uhkasi minua kapiillään ja sytytti minua, että olin tullut myöhään ja kadottanut halun tuttimuksien. Hypnotiserauksesta ei tullut mitään, mutta minä wittohin siellä sentään hetken aikaa ja olen juuri nyt tullut kotiin.

Mitoni owat nyt taas selwät ja minä woin ajatella laikkaa siitä, mitä on tapahtunut. On järjetöntä otaksua, että se waan olisi helkkoutta ja tottumuksen wotmaa. Täessä eräänä iltana koetin minä selittää sitä sillä tavalla, mutta se ei minua enää tyydytä. Se on jotain lywempää ja kama-lampaa. Kun minä istuin pelipöydän ääressä Wardenilla wetti joku minut siitä itäänkuin lasso oli helletty laulaani. En woi enää salata sitä itseltäni. Tuolla natsella on luja käden sija minussa. Minä olen hänen wallassaan. Mutta

minun tähtyhy pitää pääni selwänä ja ajatella, mitä minun pitää tekemän.

Mutta! hylä minä olen ollut jotea hupsu! Ihastustisiani tieteellisistä voittoista olen minä mennyt suoraa päätä kadotuksen tuihuun, waikka se ammottawana oli edessäni. Etkö hän itse warottanut minua? Sanoihan hän, niinkuin selwästi woin lukea tasulirjastani, että kun hän saa wallan toisen ihmisen yli, woi hän tehdä sen kanssa mitä hywänjä. Ja hän on saanut semmoisen wallan minun ylitse. Minä olen tällä haawaa tämän raajarikon nöyrä orja. Minun tähtyhy tulla, kun hän tahtoo. Minun tähtyhy tehdä, mitä hän tahtoo. Pahinta kaikesta, minun tähtyhy tuntea, niinkuin hän tahtoo. Minä iahoon häntä ja pelkään häntä, mutta niinkauan kuin minä olen lumottuna, woi hän aivan warmaan pakottaa minua raskastamaan häntä.

Siulan lohduitusta tuo se tieto, että nämät wihattawat tunteet, joista minä syhtän itseäni, oikeastaan eiwät ole minun omiani. Ne owat siirretyt hänestä, waikka tämä minusta alussa tuntui niin hullulta. Se ajatus saattaa mieleni kowhemmaksi ja rauhallisemmaksi.

8 huhtik. Minä, nyt selteällä päiwällä, kun kirjottan aivan rauhallisesti ja selwällä ajatushywällä, tähtyhy minun tunnustaa todeksi kaikki mitä eilen kirjottin muistikirjaani. Minä olen hirmeässä asemassa, mutta minä en saa kadottaa mielenmalttiani. Minun tähtyhy panna kaiken alhyn liikkeelle taisteluuu hänen mahtiaan vastaan. Enhän minä mitenkään woi olla mitään paperinukke, jota rihmasta wetään tanssitetaan. Minulla on tahdon lujuutta, hymärrystä, rohkeutta. Suoilmatta kaikista hänen pirullisista wehkeistään tähtyhy minun saada voitto hänestä. Minun tähtyhy, sillä mitä minusta muuten tulisi?

Minä tahdon koettaa saada asian selwille. Tämä nainen woi oman sanainsa mukaan hallita minun hermostoani. Hän woi tunkeutua minun ruumiiseni ja tomentaa sitä. Hänellä on loisielu — niin hän on lois=olento omiutinen lois=olento. Hän ryömiä minun ruumiiseni, niin, kuin erakkokrapu ryömiä nätkinensä. Minä olen woimaton!

Mitä voin minä tehdä? Minä olen telemisissä voimain kansa, josta minä en tiedä mitään. Enkä minä voi uskoa murhattani kellekään ihmiselle. Ne luulisivat että minä olen hullu. Jos asia tulisi tunnetuksi, selittäisi yliopisto, ettei se tahdo sellaista profesoria, jossa pahahenki elustelee. Ja Anna! Ei, ei, minun täytyy taistella taisteluni ylsin.

Minä näen muistikirjastani, mitä tuo nainen sanoi, kun hän puhui voimastaan. Eräs kohta täyttää minut lauhulla. Hän väittää että kun vaikutus on vähäinen, tietää kokeilujen esine, mitä hän tekee, mutta ei voi ohjata itseään, jota vastoin hän on kokonaan tiedoton, kun vaikutus on vahvempi. Mutta minä olen aina tiennyt, mitä olen tehnyt, vaikka vähemmässä määrässä eilen illalla. Se näyttää merkitsevän, ettei hän vielä koskaan ole antanut koto voimansa vaikuttaa minuun. Onko mies koskaan ollut sellaisessa asemassa? On kuka tiesi joku . . . ja vielä päättäjiksi mies aikoo minun läheisyydessäni. Charles Sabler on varmaan kokenut jotain tähän suuntaan! Hänen hämärä varoituksensa saa nyt merkitystä. Oi jospa minä olisin totellut häntä silloin ennenkuin minä useampain istuntojen kautta olin auttanut niitten kahleitten lujiittamisesta, jotka minua pitävät vankeudessa. Mutta minä tahdon puhua hänen kanssaan tänään. Minä pyyhän häntä anteeksi siitä että katsoin ylös hänen varoituksensa. Minä tahdon kuulla, mikä hän neuvoa minua.

4 i.p. Ei, siitä ei hän voi. Minä olen puhunut hänen kanssaan ja hän rupeesi heti ensi sanoistani ihmettelemään, kun minä koetin selittää hänelle sanomatonta salaisuuttani, että minä en tahtonut lertoa enempää. Sitäkin kuin minä voin hymäritää (vittauksista paremmin kuin suoranaista selityksiä) rajoittui hänen kokemuksensa muutamiin samallaisiin sanoihin ja lauseihin, jommoisten esiin neenä minä itselleni ensin olin. Että hän läänsi neiti Penelosalle kättänsä on itse asiassa todistus siitä että hän ei koskaan oikeastaan ollutkaan tuon naisen wallasla. Oi, jospa hän tietäisi kuinka suuren waaran hän wälitti! Sitä saa hän kiittää hidasta anglosaksilaisista luonnettaan. Minä

olen telttäläinen ja tämän noidan ihnnut owat tunteneet
 ihwälle minun hermoihini. Mahdanko koskaan päästä wa-
 paaksi hänestä? Mahdanko koskaan päästä samaksi ihmis-
 kseksi kuin olin neljätoista päivää sitten?

Minun täytyy ajatella, mitä minun nyt olisi teke-
 minen. Minä en voi jättää hylpistä kesken lufutusta.
 Jos minä olisin vapaa, niin tietäisin ihllä, mitä teisin.
 Minä lähtisin heti matkalle Persiaan. Mutta sallisiko hän
 minun lähtyä? Ja eikö hänen waitutuksensa laamuttaisi
 minua sielläkin ja pakottaisi minut takasin hänen talnalo-
 sauwansa tarwattawiin? Oman katkeran tolemukseni avulla
 minä waan woin löytää tämän helwetinwoiman rajat.
 Minä tahdon taistella, taistella, taistella — mitäpä minä
 muuta voisin?

Minä tiedän wallan hywin, että noin kello kahdeksan
 aikaan illalla tulee tuo laipaus hänen seuraansa — tuo
 wastustamaton lewottomuus — taas kimppuuni. Kuinka
 woin minä sen woittaa? Mitä pitää minun tekemän?
 Minun täytyy tehdä itselleni ulospääsön mahdottomaksi.
 Minä suljen owen ja heitan awaimen ulos ikkunasta.
 Mutta mitenkä menettelen sitte huomen-aamulla? Sen
 tahdon sittemmin ratkaista. Minun täytyy, mihinkä hintaan
 hywäniä, lärkeä ne siteet, jotka minua kahlehtiwat.

9 huhtil. Woitto! Minulle on wastustus onnis-
 tunut erinomaisen hywin. Kello seitsemän ellen illalla
 löin minä häi' hätää illallisen, sulkeuduin sitte makuuhuo-
 neeseni ja heitin awaimen puutarhaan. Minä otin erään
 jännittäwän romaanin käteeni, heittäähin wuoteelleni maa-
 ten siinä kolme tuntia ja koetin lukea. Mutta seä ruu-
 mitni että sieluni wäantelihe lauheissa tuskissa, jola sil-
 määräpäys odotin minä, että kiusauksen piti tulla kim-
 puuni. Mutta mitään semmoista ei tapahtunut ja minä
 heräsin aamulla 'en riemuillisen tunteen wallassa, että olin
 päässyt itseän painajaisen ihnnistä vapaaksi. Tuo nainen
 ymmärsi kateeti, mitä minä olin tehnyt ja huomasi, ettei
 kannata koettaa enää waituttaa minunn. Kattisja tapauk-
 sissa olen minä nyt yhden kerran hänet woittanut ja jos

minä woin tehdä sen kerran, niin minä woin tehdä sen useampia kertojaksi.

Auaimesta oli aamulla paljon harmia. Onnellisi kulkui muuan puutarhurin reiki istunan alitlle ja minä pyhysin häntä heittämään auaimen ylös. Hän luuli warmaan, että minä olin sen juuri pudottanut. Mieluimmin annan julkea oment ja istunant ja kuuden wahwan miehen pitää minua sanghissa, ennenkuin annan pahan hengen ratjastaa nistasssa.

Utapäiwällä sain minä rouwa Mardenilta kirjepun, jossa minua pyhdyttiin tulemaan wieraikille. Minä olin laikkissa tapauksissa aikunut mennä sinne, mutta en tennyt saawant kuulla huonoja uutisia. Armstrongin perhettä, jolla Anna saa perää, odotetaan kottin Abdelaidesta „Auro-ra“-laikwalla ja he olivat kirjottaneet rouwa Mardenille ja hänen tyttärelleen ja pyhäneet heitä tulemaan Kontoo-leen vastaan. Kuultawasti owat he poisia kuulauden päi-wät tai pianpa lausi wiikkolaikin ja kun Auroraa odotetaan jo kessiwikkona, tähtyh heidän matkustaa heit — jo huomenna, jos waan ehtiwät. Lohdutukseni on, että kun taas kohtaamme toisemme, niin ei Annan ja minun tarwittse enää koskaan erota toisistamme.

Minä pyhdyän sinulta yhtä asiaa, Anna, sanoin minä, kun jäimme kahden kessin. Jos sinä sattumalta tapaat neiti Penelosan täällä taitta Kontoossa, tähtyh sinun luvata, ettet enää koskaan saa antaa hypnotiseerata itseäsi.

Anna awasi silmänsä selki selälleen.

Mutta viimein tässä eräänä päiwänä saavot sinä, että se oli niin hauskaa, että sinä olit lujasti päättänyt jatkaa kokeilujasi.

Minä tiedän sen, mutta minä olen muuttunut siitä.

Ta nyt et sinä tahdo enää kokeilla?

En.

Oi, kuinka se ilahuttaa minua, Austin. Sinä et woi ajatella, kuinka kalpea ja karsineen näköinen sinä olet ollut viime päiwinä. Se oli meille arweluttawinta juuri kun meitä kutsuttiin Kontooseen, jättää sinua tänne yksin, kun

sinun voimasi olivat niin lamassa ja sinun tähtöstepäsi on välillä ollut niin kummallista — wallankin tuona iltana, kun sinä jätit Prat-Saldane-paran istua ylönsään pelaamassa. Minä olen aikwan warma, että nämä toiset ovat tosin vaarallisia sinun hermoillesi.

Niin minäkin luulen, armaani.

Ja myöskin neiti Penelosan hermoille. Oletko kuulut, että hän on sipeä?

En.

Rouwa Wilson puhui siitä meille eilen illalla. Hän kutsui tautia hermostumiseksi. Professori Wilson tulee täällä viikolla talasin ja luonnollisesti tahtoi rouwa Wilson välttämättömästi että neiti Penelosa silloin taas on terve, sillä Wilsonilla on kolo sarja toisia, joita hän aikoo tehdä.

Minä olin iloinen, kun olin saanut Annalta tuon lupauksen, sillä olihan sinä jo tarpeeksi että tuolla naisella oli toinen meistä huusissaan. Toiselta puolen teki uutinen neiti Penelosan satraudesta sangen walaman wakkutuksen minuun. Se vähentää tuntuvasti sitä voittoa, jonka eilen illalla luulin saavuttaneeni. Muistan hänen sanoneen että heikontunut terveys wakkutti pahentavasti hänen voimaansa. Minulla oli kenties juuri sentähden niin helppoa vastustaa sitä. No, minä ryhdyin tänä iltana samaan warowatsunskelnoon; saadaanpa sitte nähdä mitä seuraa. Minä olen lapsellisen pelokas, kun ajattelen häntä.

10 huhtik. Kaikki meni sangen hyvin illalla. Minua nauratti puutarharengin naamaa, kun hänen aamulla tähtyi taas heittää awain plöös. Pian minä jouduin sananlaskuksi palwelusväen suussa, jos tätä laudemmin testää. Mutta pääasia on että minä jäin huoneeseeni tunteematta vähintäkään halua jättää sitä. Minä luulen, että minä olen pääsemäisilläni vapaaksi tästä orjuudesta — tai riippuneko se waan siitä että tuon naisen voima on nyt heikompi, kunnes hän saa terwehtensä talasin? Minä woin waan toivoa parasta.

Mardenin matkustivat aamupäivällä ja kätötaurinko tuntuu minusta menettäneen loisteensa. Ja kumminkin on niin herttaista nähdä sen välkkyvän wehreillä lastanjan lehdistä ilkunant alla ja wanhan akatemiarakennuksenkin kimpelöihin, sammaltuneista piirteistä laa se iloisemman leiman. Voi tulla luonto onkin lempeä, suloinen ja lohduttavainen! Kulapa usloisi, että sen pömessä on myöskin tällaisia inhottavia voimia, tuommoisia kamalia mahdollisuuksia? Sillä minä huomaan hywin, että tämä hietkittämä voima, jonka alaiselti minä olen joutunut, ei ole hien luonnollista eikä luonnon ulkopuolelta tullutita. Ei, se on luonnonvoima, jota tämä nainen osaa käyttää, waan jota yhteiskunta ei tunne. Jo sekin seikko, että se wähen-tää hänen voimiaan, nähtiä tulla kotonaan se on luonnonlaffen alainen. Jos minulla olisi aikaa, ihwenhyisin minä sen pohjaan ja ottaisin selon sen vastamyrkyistä. Mutta titterlä ei woi sitte enää käyttää, kun on joutunut sen kynsiin. Korkein-taa woi koettaa pujahtamalla päästä siitä wapaaksi. Oi, kun minä katselen pettiin ja näen tummat silmät ja laulit espanjalotiet lastwont, niin minä toivoisin niitten jonkun musielman tai rolon armen. Joku semmoinen rumennus olisi minut pelastanut onnettomuudesta.

Minä olen taipuisa uslomaan, että minä saan mielpahaa illalla. Kaksi seikkaa herättäwät pelkoa minussa. Toinen on se että minä tapasin rouwa Wilsonin kadulla ja hän kertoi minulle, että neiti Benelofa tänään on parempi, wakkia wialä wähän heikko. Minä olisin mielutimmin nähnyt, että tämä tauti olisi ollut hänen wittumtensä. Toinen seikka on, että Wilson tulee kotiin tänään tai huomenna ja hänen läsnäolonsa wakkuttaa natsen wirtistyttyä wästi. En pelkäisi tawata häntä, jos joku kolmas henkilö olisi läsnä. Molemmista wäistä syistä on minulla aawistutus, että ilta on wakkia ja senwuoxti tähtyy minun ruweta samoihin warowaisuuskeinoihin kuin wittimenkin.

10 huhtik. Ei Sumalan kttos kaitti ment hywin eilen illalla. Minä en todella enää woinut wakkwata puu-

tarhan rentä. Minä suljin oveni ja sain pistettyä awaimen ulos sen alitse, niin että minun täytyi pyytää palwelusihittyä päästämään minua ulos aamulla. Mutta sitä warowaisuuskeino ei ollut ollenkaan tarwittu, sillä minulla ei ollut mitään halua mennä ulos. Kotona kolmena iltana perähtyen! Pian minun murheeni warmaankin loppumat, sillä Wilson tulee kottin tänään tai viimeistään huomenna. Puhunutko hänelle, mitä olen saanut kärsiä waikentö? Minä olen warma, että hän puolestaan ei jättä minua pienintäkään. Hän katselehti minua kuin jotakin hauskaa tapausia ja pitäisi luennon minusta psyyttisen yhdistyksen ensi kokouksessa, jossa hän warmaan toden teolla ottaisi keskusteltawaksi ihymyksen, olenko minä suora walehtelija waike hulluuden ensimmäisellä asteella. Ei, Wilsonilta ei minun tarwitsse odottaa mitään tule.

Ruumtini ja henkeni tuntuivat nyt erinomaisen terweillä ja raikkailta. Tuskin olen luullakseni koskaan pitänyt niin wikeätä esitelmää kuin tänään. Ah, jospa waan laisin pois tuike päästäni tuon warjon, kuinka onnellinen sitten olisinkaan! Naori jotenkin warakas, wirtameljenti eturimissä, hloisja launtin ja rakaletettawan työn lausja — onhan minulla kaitsea, mitä ihminen täällä maan päällä woi pyytää. Yksi asia waan on, joka tekee minut lewotomaksi — mutta mikä asia?

Puoltyö. Minä luulen että minä menetän järkeni. Niin semmoinen loppu tästä tulee. Minä en ole siitä wallan lausana. Päänti lyrtsee, pitätsänti sitä kuumaa tätänti wastassa. Koko ruumtini wapiisee nitakun wauhlon hemosen. Oi, minikäläsen illan olen elänyt! Ja kumminkin on minulla ihytä olla ihytywäinen.

Wälittäwättä ollenkaan sitä waike tultsinikin omaan palwelijaani filmitä naurunalatlehti ihlyläsin minä taas awaimen owen alitse ja panin itteni wankenteen yöksi. Kun minun mielestäni oli liian alkoista jo mennä lewolle heittäysin minä täpissä waatteissa wuoteelleni ja rupejin lusemaan erästä Dumas'n romaania. Uutia otettiin minusta kinni — otettiin kinni ja nostettiin ylös sängystä. Silloin

tavalla ainoastaan voiti minä nimittää sen ylönluonnollisen voiman, joka minuun vaikutti. Minä koetin pöydällä istua peitosta ja jängyn tolpista. Minä luulen että minä klujuin raitvosta. Mutta laikki oli turhaa — toivotonta. Minun täytyi mennä. Ei ollut muu mahdollista. Minä tein vastusta waan alussa. Voima waltasi minut pian wastustamattomasti haltuunsa. Minä kitan Jumalaa ettei ollut ketään näkemässä. En woi wastata sittä, mitä siinä tapauksessa olisin tehnyt. Ja samalla kertaa kuin minä päätin mennä ulos, tuli päähäni kylmä, terävä tarkkanäköisyys teinojen walintaa warten. Minä sytytti kynttilän, mentin polwilleni owen eteen ja koetin wetää awainta kynnän warrella tallasin. Kynä oli kitan lyhyt ja lylystä waan awaimen laumemaksi. Mutta minä otin suuttumatta paperiweitsen laatikostani ja sain sillä awaimen. Minä awasin owen, juoksin työhuoneeseen, otin oman walokuvant kirjoituspöydältäni, kirjoitin siihen jotain poikittain, pistin sen sitte takkini taskuun ja lähdin kireimmän laupalla Wilsonin luo.

Raikki oli niin erinomaisen selwää, mutta kumminkin wallan erilaista entiseen elämääni werraten melkein kuin willasta unta. Minussa oli omituinen, jonkinmoinen latinaistitsetitaisuus, tuo raikki waltitsewa wieras tahto, joka tahtoi wiedä minut sen omistajan puolelle ja se heikompi, wastustelewa luonto, jossa minä luulin tuntewani oman olentoni ja joka tempaili vastaan niinkuin kotra kahleissa. Minä muistan että minä tunsin jotain näistä waltitsemista, riittelewistä woinista, mutta minä en muista mitään kälwelystäni enkä sittä kuinka pääsin sille. Mutta sittä on muistoni hywin tarkka, kuinka kohtasin neiti Benelosan. Hän malasi nojallaan sohwalla siinä pienessä lamarisla, jossa meidän kokeitamme tavallisesti tehtiin.

Päätänsä nojasi hän käteensä ja hänen polwillaan oli tikkerintalja lewällään. Hän katsoi odottawaksena minuun, kun minä tulin silleen ja kun lampunwalo paistoi hänen kaswoilleen näin minä että hän oli hywin lauha ja kalpea; silmäin alla tummat renkaat. Hän hymyili minulle ja

mittasi tuolle mereensä. Hän mittasi vasemmalla kädel-
lään ja minä juoksi ilwasti hänen luokseen, olin hänen
käteniä omittut — minä halwelsin itseäni, kun tätä ajattelen
— ja painoin sitä intohimoisesti huultani vastaan. Sitten
istuin minä tuolle, pitelin hänen kättään, annoin hänelle
walokuvant, jonka olin ottanut mukaani jo puhuin, puhuin,
puhuin . . . rakkaudestani häneen, surustani hänen satrau-
tensa aikana, iloistani, kun hän parant ja epätoivosta, jos
yhden ainoan ehtooni olen poisä hänen luotaan. Hän
nojasi waan tuollinsa ja katseli minua käskevin silmähyisin
ja rohkeasti hymyillen. Kerran muistan minä, että hän
roeti kädellään minun päätäni nitkuihin totraa siwellään.
Ja tämä hywäily, selos tuotti minulle iloa. Se sai mi-
nut wärisemään. Minä olin hänen orjansa sieluneni, ruu-
mineni ja tänä hetkenä tuotti orjuuteni minulle nautintoa.

Mutta sitten seurasi tuo ihana muutos. Alkaa kos-
taan tulla lanomaan minulle, ettei ole katselmusta. Minä
seisoin turmion partaalla. Takkani oli aiwan sen wilme-
sellä reunnalla. Olikohan se sattumus, että apu tuli juuri
tällä hetkellä? Ei, ei! — Katselmuksen läsi tempasi mi-
nut takasi. Maailmassa on joku wälewempi wotina, kuin
tämä perkeleellinen nainen ja hänen lujensa. Oi, kuinka
sydämelleni tekee hywä ajatella tätä!

Kun minä katselin häntä, huomasin minä jonkunlat-
sen muutoksen hänessä. Hänen kaswonsa, jotka ennen ol-
wat olleet kalpeat, olivat nyt aawentapaiset. Hänen sil-
mänsä olivat himmeät ja silmälaudat painuivat raslainsa
alas. Ja mikä tärkeintä, hänen piirteisiään ei ollut mi-
tään jälkeä enää lewollisesta tiseluottamuksesta. Hänen
suunsa oli wlostunut ja oia mennyt rhyppyihin. Hän
oli lätkähtynyt ja epäröiwä. Ja sillä aikaa kuin minä
katselin tätä muutosta, katseli ja painisteli minun sieluni
päästäkseen vapaaksi siitä siteestä, jota sitä kahlehti — ja
joka heitti hetkeltä tuntui tulewan yhä epäwarmingmaaksi.

Austin, tuijasti hän, minä olen tahtonut tehdä illan
paljon. Minä en ollut tarpeeksi wahwa. Minä en ole
vielä parantunut oiksin taudistani. Mutta minä en woinut

lompempaa elää näkemättä teitä. Te ette saa mennä pois, Austin. Tämä on pian ohimenevää heikkoutta. Jos te annatte minulle aikaa vaan viiksti minuuttia, niin minä olen taas entiselläni. Katakaa minulle tuo pieni pullo tuolta ikkunalta.

Mutta minä olin saanut sieluni takaisin. Kun hänen voimansa herwohtuivat, oli hänen waitutuksensa minuun loppunut ja minä olin päässyt vapaaksi. Ja minä olin nyt wihainen hänelle, äkäinen ja sangen wihainen. Wihadoinkin jaksin minä kerran sanoa tälle naiselle, mitä minun todelliset ajatukset hänestä olivat. Sieluni oli täynnä wihaa häntä kohtaan, yhtä eläimellistä wihaa kuin rakkauteni ennen oli ollut, jota vastaan wihani nyt nousi. Tämä oli kapiinallisen orjaa hurjaa, weristä kiihkoa. Minä olin waikea woinut temmata lauman hänen kädestään ja lyöä häntä laswotihin sillä. Hän nosti kätensä ylös ikäänkuin warjellatseen itsua ja painautui sywään sohwan kulmautseen.

Ronjalffa, huohotti hän. Ronjalffa!

Minä otin pullon ja laadoin sen sisällyksen ikkunan wteressä laswawan palmutasw'n juurille. Sitte tempasin minä walokutwant hänen kädestään ja retoin sen tuhansiksi lappaleiksi.

Te turja nainen, sanoin minä. Jos minä tähttäisin welwoittisuuteni yhteyksuntaa kohtaan, niin ette te pääsisi ikkänänne tästä huoneesta elämästä ulos.

Minä rakastan teitä, Austin, piipersti hän. Minä rakastan teitä.

Niin, tiustasin minä, ja Charles Sadleria ennen minua. Ja kuinka monta ennen häntä?

Charles Sadler, sopersti hän. Wat on hän puhunut minusta teille. Wat niin, Charles Sadler. Charles Sadler! Puhe tuli hänen kalpeitten huultensa läpi niinkuin säärmeen wihellys.

Niin, minä tunnen teidät ja muut tulewat myöös teidät tuntemaan. Te häpeemätön olento! Te tiesitte minun suhteeni. Ja kumminkin tähtitte te itseäiä woiwaanne

meidällemme minut puoleenne. Te teette sen sentiksi vielä kerran, mutta teidän täytyy muistaa, että minä olen sanonut rakastavani neiti Mardenia tolo sielustani ja että minä halveksin ja inhoon teitä. Jo teidän näköne ja äänennekin täyttää minut lauhulla ja ilkeyksellä. Minulle on vastenmielisiä ajattelakin teitä. Sellaiset ovat minun tunteeni teitä kohtaan ja jos teitä haluttaa miehineenne vielä kerran meitä minut luolsenne niinkuin te olette tänäkin iltana tehnyt, niin ei teidän tarvitse ilotta siitä että olette loettaneet saada rakastajallemme miestä, joka on teistä lausunut todelliset mielipiteensä. Saatte panna minun suuhuni mitä sanoja tahansa, mutta te ette voi unhottaa että . . .

Minä maitenin, sillä hänen päänsä oli painunut alas taaksepäin ja hän pyörtyi. Hän ei voinut kestää katkua siitä mitä minulla oli sanottavana hänelle. Mutta minuista tuntui olo nyt helpolta, kun tiesin, että tuli mitä tuli, niin hän ei vastatsemuksessa voinut enää olla epätietoinen, mitä minun todelliset ajatukseni olivat häntä kohtaan. Mutta miten nyt tulee vastatsemuksessa käymään? Mitä hän nyt aikonee tehdä? En uskalla ajatella sitä. Oi, jospa waan voisin toivoa että hän vastatsemuksessa jättää minut vapaaksi ja rauhaan! Mutta taas kun mietin, mitä minä sanoin hänelle . . . noh, jaman tekevä, kerran olen kumminkin ollut häntä wanhempi.

11 huhtik. Yöllä en maanut tuskin ollenkaan ja aamulla olin niin kowassa kuumeessa ja pois suunniltani, että tähtyi pyytää Bratt-Haldanea pitämään luentoni. Tämä on ensi kerta, kun en itse voi pitää luentoani. Minä nousin ylös kello kahdentoista aikaan, mutta päättäni järkee vieläkin, kätteni wapisewat ja hermostoni on surettawassa kunnossa.

Kuka tuli luolseni tervehdimmään minua; tietysti Wilson. Hän oli juuri palannut Lontoosta, jossa hän oli pitänyt esitelmiä ja luennoita, pannut toimeen kokouksia, näyttänyt erästä kokeiluun sopiwaa henkilöä, johtanut koulujaa ajatusten siirtämisessä, puhutellut partisiilista pro-

fessori Richtä, viettänyt tuntikausia katellen hiottua lasinpalasta ja saanut nähteltä aineen tulusa aineen läpi.

Mutta te, huudahti hän lopuksi, te ette nähtä terweeltä. Ja neiti Benelosa on lopen tuihtunut tänään. Kuinka nyt on teidän kokeittenne laita?

Minä olen luopunut niistä.

Kas niin! Miksi sitte?

Koko juttu näyttää minusta vaaralliselta.

Hän sieppasi taslustaans patsun ruskean muistikirjan.

Tämä on sangen hauskaa, sanoi hän. Mitä hyviä teillä on lanoessanne niitä vaarallisia. Ollaan hyvä ja luoteltua tosiasiat ajarmutuksissa järjestyksessä mainiten pätwänmäärät sekä luotettavain todistajan nimet hynä oloitteet.

Katkelin ensiksi, sanoin minä, pyyhän teitä ihhä, olettele nähnyt tapauksia, jolloin hypnotiseeraja on saanut wallan toisen yli ja käyttänyt sitä rikollisissa tarkoituksissa.

Tusivottain, huudahti hän riemuitsaan. Rikollisia suggestioonin johdosta . . .

Minä en tarkoita suggestioonita. Minä tarkoitan semmoisia tapauksia, jolloin äkilläinen pölyle tulee henkilöstä, jota ei ole lähellä — vastustamaton pölyle.

Obsessiooni, huusi hän aivan haltioitsaan. Se on harvinaisen tapaus. Meillä on waan kahdeksan tapauksia, mitkä tähän todistettua. Ettehän tahdo sanoa, että te itse olisitte . . .

Hän oli niin innoissaan, että tuskin sai selwolleen puhutuksi.

Ei, sitä en tahdo sanoa, vastasin minä. Hywää hyötä! Suonette anteeksi, mutta minä en voi oikein hywin tänä iltana.

Ja sitte hän wihdoin läksi, yhä witttaen kynällään ja muistikirjallaan. Minun murheeni owat raskeat ihällä fantasiaa, mutta on sentään helpompi fantasiaa niistä itse kuin että Wilson jaisi panna nähtelle minut jonkinlaisena

kummallisuutena markkinoille. Hän on kotoaan kadottanut ihmiskunnan näköpiiristään. Hänen mielestään on kaikki vaan tapauksia, ilmiöitä. Mieluummin tahdon luolla kuin puhua hänelle tästä enempää.

12 huhtik. Ellen oli suunnattu, rauhallinen päivä ja illan vietin minä ilman mitään erityisempää tapausta. Wilsonin tälösin tulo on suuri huojenaus. Mihinlä mah-tanee tuo nainen nyt taas ryhtyä? Kuultuaan sen, kun minä hänelle sanoin, rupesaa hän luonnollisesti inhoo-maan minua yhtä paljon kuin minäkin häntä. Hän ei voi — ei, hän ei voi huolia semmoisesta ihailijasta, joka on loukannut häntä sillä tavalla. Ei, minä luulen, että minä olen vapaa hänen rakkaudesta — mutta kuinka kenee hänen vihanja laita? Eiköhän hän täyriä woi-maanja koston? No, miksi pelotan itseäni atwofummituksilla. Hän unhoittaa minut samaten kuin minäkin un-hotan hänet ja sitte tulee kaikki taas hywäksi.

13 huhtik. Minun hermoni owat taas kotoaan saa-neet tälösin entisen wirttehtensä. Minä luulen tosiaankin, että olen woittanut tuon naisen. Mutta minun tähtyhy tunnustaa, että minä elän jonkinlaksessa jännityksessä. Hän on terve taas, sillä minä olen kuullut, että hän on ajellut rouwa Wilsonin kansa pitkin Highstreetiä iltapäi-wällä.

14 huhtik. Minä toiwon, että pääsisin pois täältä. Minä palenen Annan luo samana päiwänä, jolloin luku-lausi päättyy. Se on warsinlin kurjaa heikkoutta minun puoleltani, mutta tuo nainen sihoittaa minun hermojani lauheasti. Minä olen tawannut hänet ja puhunut hänen kansaan.

Setti aamiaisien jälkeen istuin ja poltin siikaria työ-huoneessani kun kuulin palweliijani Murrain askeleet etel-lessä. Minulla oli hämää aatwistus toijistatlin askeleista hänen perässään, mutta tuskin waiwastin itseäni ajattele-malla, kuka se woiisi olla; kun hiljainen ääni sai minut äkkiä hypähtämään ylös tuoliltani ja hymät lauhun wäreet läwkwät läpi ruumikni. Minä en kostaan ennen ollut

pannut huomioni, minäläisen äänen lainalosauma saa at-
 taan, mutta minun värisevät hermoni sanoivat minulle nyt
 että se oli lainalosauman kova kolina lattiatu vasten jonka
 minä kuulin muorotellen hiljasten askelten kanssa. Seu-
 raavassa silmänräpäyksessä oli palvelijani avannut oven
 hänelle.

En minä, että hänkään koettanut turvautua noihin
 tavallisiin leuruistelulauseihin. Minä seisoin sammua si-
 kari lädesäni hänen edessäni ja tuijotin häneer. Hän
 puolestiaan katsoi ääneltä minua ja tämä katse muistutti
 minua siitä, että minä juuri tässä päätöksessä olen koet-
 tanut selittää ilmeen hänen silmissään ja olen ollut epä-
 varma, onko se väijymä tai julma. Tänään oli se julma
 — kylmä, horjumaton julmuus.

No, sanot hän vihdoon, oletteko vielä samaa mieltä
 kuin silloin kun tapasin teidät viimein?

Minä olen aina ollut samaa mieltä.

Ymmärtäkäämme toisiamme, professori Gilroy, sanot
 hän hitaasti!

Saattaa olla vaarallista leikkiä minun kanssa, sen
 huomarratte varmaan nyt. Te pyhysitte minua suoritta-
 maan sarjan kokeita yhdessä teidän kanssanne, te soititte
 minun myötätuntoisuuteni, te selittitte rakkautesne minulle,
 te annoitte minulle valokuvanne, johon olitte kirjoittaneet
 heillä sanoja ja vihdoon katsoitte te samana iltana sopi-
 waksi tarkeasti loukata minua ja puhutella minua sanoilla,
 jommoisia ei kukaan mies vielä ole uskaltanut käyttää mi-
 nua vastaan. Sanojaa minulle, että nämä sanat pääsi-
 wät huuliltanne hetkellisessä häiriössä, niin minä olen wai-
 mis unohtamaan, ja antamaan anteeksi. Te ette tarkotta-
 nut mitä te sanoitte, Austin? Te ette wihaa minua?

Minä olin vähällä tuntea säällä tätä onnetonta naista
 kohtaan, kun näin, kuinka kiihkeästi hän sentään laipasi
 rakkautta huolimatta silmien uhkaavasta katseesta. Mutta
 sitte ajattelin minä taas kaikkea, mitä tähän saaffa olin
 saanut kärsiä ja minun sydämeni tuli kovaasti kuin plikkwi.

Jos te joskus olette kuulut minun puhuman rakkautesta, sanoin minä, niin tiedätte te wallan hyvin, että teidän oma äänenne silloin puhui että minun. Niin oot todelliset sanat, joita minä milloinkaan olisin voinut sanoa teille, ovat ne sanat, joita te kuulitte, kun witmelsti tapasimme toisemme.

Minä tiedän . . . jos on teltä hyllyttänyt minua vastaan. Sadler warmaanakin on sen tehnyt. Hän istii laumallansa lattiaan. Te tiedätte warsin hyvin että minä tällä hetkellä voisin saada teidät ryömimään nitakuin koiran jalkain edessä. Te ette koskaan enää koskaan minua heikkona, jolloin te voisitte ranskattematonna minua loukata. Ajatella mitä teette, professori Gilroy. Te olette hirtittämässä tilassa. Te ette vielä tiedä minäkaltaisen mahti minulla on teidän ylitseenne.

Minä heilautin ollapäitiäni ja läännyin pois.

Ko hyvä, sanoi hän hetken waittolon jälkeen, jos te katsotte ylös minun rakkauteni, niin tähyhy minun koettaa, mitä pelko saa aikaan. Te hymyillette, mutta se pätkä on tulewa, jolloin te kerjäätte ja rukollitte minulta armoa. Jaa-ah, te saatte vielä ryömiä tomussa minun edessäni, olkaa kuinla nopea hywänjä ja te tirootte sen pätkän, jona te saatte minut paraasta ystävästä muuttumaan kaiterimmaissi wihamieheksenne. Warolaa itseänne professori Gilroy.

Minä näin plentä walloista lättä härjstettämän ilmasla ja näin kaswot, joita tuskin woi sanoa ihmisen kaswoksi, sillä ne olivat niin hirtteän wääräyneet flufusta. Hetki sen jälkeen oli hän poisla ja minä kuulin lauman kireesti kikkuman pois päinlähtämässä.

Mutta hän on jättänyt painon sydämelleni. Himmeät aawistukset tulewista onnettomuuksista painavat raskaasti minua. Turhaan koetan uskotella itseäni, että tuon naisen uhkaukset olivat waan woimattoman flufun purkauksia. Eitan selwästi muistan minä nuo leppymättömän julmat silmät, woidakseni uskoa sitä. Mitä pitää minun telemän — oi mitä pitää minun telemän? En woi enää

waslata omesta sielustani. Milloin hywänjä woi tämä inhottawa lois-elän röhmiä minun sieläni ja sitten — ? Minun täytyy puhua tästä kamalasta salaisuudestani jollekulle — minun täytyy saada puhua siitä, muuten tulen minä hulluksi. Jospa minulla olisi joku, joka ottaisi osaa suruuni ja woi neuwoa minua! Wilson ei woi tulla tyhmyykseen. Charles Sadler hymähtäisi minua waan niin kauaksi kuin hänen oma kokenuksensa ulottuu. Pratt-Saldane! Hän on oikein ajattelewa mies, jolla on terwe järki ja monipuolisia neuvoja. Minun täytyy mennä hänen luoksensa. Minun täytyy kertoa hänelle kaikki. Suo loon Sumala, että hän yhtenee antamaan minulle hywä neuvoja!

6,45 i.p. Et, ei se maita waiwaa. Minua ei woi ihmismoina enää auttaa. Minun täytyy ystän taistella tämä taistelu loppuun asti. Kaikki tietä on edessäni: minun täytyy rumeta tämän naisen raskastajaksi tai täytyy minun testää kaikkea sitä wainoa, jolla hän minua rupee abdistamaan. Ja waikea hänen wainostaan ei mitään kuuluisikaan, elän minä aina tuskallisesa jännityksesä. Mutta hän kiiduttakoon minua, tekiöön minut hulluksi, tappakoon minut — minä en koskaan, en koskaan myönnä hänen woiattumuksensa. Parempaa ei hän woi tehdä kuin laattaa minut unohtamaan Annan ja tunnokseni tietämään että minä olen walapattoinen walehtelija, joka olen turmellut janan „mies“.

Pratt-Saldane oli hywin ystäwällinen ja kuunteli rohkeellisesti kertomustani. Mutta kun minä katselin hänen haitaita totisia laswojaan, wälinpitämättömiä silmiään ja hänen työhuoneensa raskaita, juhlaillisia huonelaluja, tulin minä tustin puhua hänelle, mikä minun asiant oli. Kaikki oli niin jäykkää ja jolapäiwäistä. Ja sitäpaitsi niin, mitä olisin minä itse kuulausi talaperin sanonut, jos joku wirtatowereistani olisi tullut luokseni kertomaan, että hän on pirun riimaama? Minä olisin pian ollut färsimättömämpi kuin hän oli. Nyt teki hän monenlaisia mielitäpanoja minun woinnistani, ykseltä minulta, paljonta minä

join teetä itäsin, kuinka monta tuntia minä nukuin, olitko raastannut itseäni itäksi työllä, olitko minulle ollut ällinäistä pääntiivistystä, pahoja unia tai suhinaa korvissa, kipinöitsi jostus silmissäni — kaikki tyhmyyksiä, jotka näyttivät hänen otaksuvan, että weren paskaantuminen aivoihin oli syynä minun leivottomuuteeni. Lopuksi antoi hän minulle lälytystä kolo joukon tyhmyyksiä liikuunasta ulkoilmassa ja hermojen itäksien kiihottamisen välttämiseksi. Hänen reseptinsä, johon hän oli kirjoittanut kloraalta ja bromkaliumia, rypistin minä kotoon ja heitin latvojaan.

Ei, minä en saa apua teltään ihmisolennolta. Jos minä tyhyn neuvoa useammalta, tyhvät he vilksaavat tuumansa yhteen ja sulkevat minut hullujen huoneeseen. En minä voi muuta kuin laikin voimin rukoilla Jumalaa, että hän ei hylkäisi rehellistä miestä.

15 huhtik. Rewät on ihanampi kuin miesmuistini on ollut. Niin wehreä, niin lempeä, niin ihava! Koti selästä ristiriittaisuutta ulkona olevan luonnon ja minun sieluni välillä, jonka surut ja lauhut ovat raastaneet rikki. Tämä päivä on kulunut rauhallisesti, mutta minä tiedän, että minä selvon perikadon kullun partaalla. Minä tiedän sen ja kumminkin menee elämäni tasaista jokapäiväistä menoaan. Ainoa valokohhta on, että Anna on terve ja iloinen eikä häntä mitään vaara uhkaa. Jos tuolla naisella olisi meidät molemmat wallaslaan, mitäpä hän silloin ei laisi aikaan?

16 huhtik. Hän on hyvin tsejelläs kun on tyhmyyksiä pinnasta. Hän tietää kuinka paljon minä raastan työtäni ja kuinka suuressa arvoissa minun luentoni pidetään. Sen vuoksi hän juuri siltä taholta hyökkää minun päälleni. Näy tyllä lopuksi niin, että minä menetän professoritoimeni, mutta minä taistelen vilmeiseen hengenwetooni asti. Hän ei saa minua siltä karlotetuksi ilman taistelua.

Minä en tiennyt mistään maatoljesta luennotsani aamupäivällä, paitsi että noin parina minuuttina tunsin pöörähtystä, joka pian taas haihtui. Päinwastoin onnitelen itseäni, kun olin saanut atneeni (punaisten werikuput-

lain toiminnasta) sekä hauskasti että selmästi. Minä hämmästyin sentouoisti suuresti, kun eräs phtoppilas tuli siiaän minun laboratoriumini heit luennon jälkeen ja malitti, että hän nyt oli joutunut epävarmuuteen, koska minun selitykseni ja oppikirjat eivät olleet phtäpliämät. Hän näytti minulle muistilapanoitirjania, joita osoitti, että minä luentoni kestäessä olin puolustanut mitä julkeimpia epäetteellisiä walheita. Mitä wäittin sitä vastaan luonnollisesti ja selitin, että hän oli ymmärtänyt wäärin minua, mutta kun minä mertailin hänen muistilapanojaan toisten hänen toiverien ja kansia, tämt selwille, että hänellä oli oikein ja että minä todellakin olin tehnyt muutamia erittäin erisummaalisia wäittäksiä. Minä selittän sen luonnollisesti olewan seurauksena silmänräpäyksellisestä epähuomioista, mutta minä tunnen aivan varmasti, että tämä on waen pitkän sarjan alku. Nyt on ainoastaan tuulaksi enää lufulauden loppuun ja minä rukollen toiwota, että minä woiin keittää loppuun asit.

26 huhtik. Ryhminen päiwää on tulunut, että minulla ole ollut rohkeutta kirjoittaa mitään päiwäkirjaani. Mitä pitäisin pöytäkirjaa omista nöhyryyksistäni ja alennuksista? Minä olin wannonut, etten koskaan enää awaisi tää. Mutta tottumuksen woiima on suuri ja tässä minä nyt taas istun ja kirjoitan lauhelista kolumuksista — melkein samanlaisessa mtelentilassa kuta itsemarhaaja, kun hän selittää sen wailutuksen, minkä myrkky häneen wailuttaa.

Niin, se mulkaus, jota aawistin, on tullut — se tapahtui eilen. Pitopiston johtokunta on keltänyt minun pitämästä luennosta. Tämä tapahtui mitä hienotunteisimmalla tavalla, koska minä mula tarwitsin wähän atkaa lewätäkseen itässi raskittawasta työstäni ja tilaisuutta saadakseni talasir termieteni. Se on nyt tehty, enkä minä ole enää professori Gilroy. Laboratoorian pidän wtelä, mutta minä en epäteleään, että sekin otetaan minulta pian pois.

Minä olin siitä laadusta, että minun luentoni olivat tulleet yleisiksi ihmisen esineiksi. Minun luentolaini oli täpösen tähnnä ylioppilaita, jotka tulivat sinne taikomaan ja kuulemaan mitä tuo hupumainen professori sanoisi tai teki. Minä en voi kertoa kaikkia nöhrähytyksiä ja pöyhäilyksiä. Oi tuota pirullista naista! Ei löydy mitään tarpeellista suurta ihmyä tai hulluutta, jota ei hän paotaisi minun tekemään ja puhumaan. Minä aloin luentoni selvästi ja hyvin, mutta aina lähestyvän hämmästyksen tunteella. Kun minä tunsin pahan voiman rupeaman vaikuttamaan, taistelin sitä vastaan ponttisiellen kädellä, nyrkillä ja kylmä hiki otsassa motitaakien sen, jolloin ylioppilaat, jotka kuulivat taikonaisten puheita ja nähtivät minun kertelemän itseäni itäänkutsuun madon, olivat menehtyneistä naurusta professorinsa hullunkurisen kätöksen johdosta. Ja kun hän oikkein oli saanut vallan minun ylleni, löpötelin minä mitä maadottomimpia asioita: ihmiä kottapuhetta, helähtäntä puheparfia, itäänkutsuun olisin ehdottanut maljan, laulun pätkä ja otelapää hämähäkömyyksiä muutamia kuultuista vastaan. Sitä tulti aluoni filmänräpähdyksellä selvästi taas ja minä jatkoin luentoani oikealla tavalla loppuun asti. Ei ihmettä, että minun kätökseni antoi aiheita paljoo puhumiseen wirtamiesjeni lesken! Ei ihmettä, että ylioppilaiden johtokunta on tullut palotetutuksi wirtalliseksi ryhtymään lemmitsevän hämähäkömyyteen. Oi tuota perkeleellistä naista!

Ja kauheinta on, että minä olen niin yllä. Täällä istun minä tavallisen englantilaisen laari-tikun ääressä ja katselen tavalliselle englantilaiselle kadulle koreasti maallatuine ratawauvineen ja wähdissä olevine poliiseineen ja minun talanani seljoo warjo, joka ei mitenkään jouti tähän jolapäätymiseen ympäristöön. Tässä tietettien kottapaillassa on minut ihonnyt maahan ja piinanut eräs wirta, josta tiede ei mitään tiedä. Ei lulaan tuomari tunnetuksi minua. Ei mitään sanomalehti tahtoisi tutkistella minun tilaani. Ei mitään lääkäri uskoisi minun oireitani. Käheimmät ystäväni katsoisivat sitä merkitseä aluonien hämmä-

ihmistestä. Minä olen taikaa yhteyttä maailma vertaissteni kansa. Oi tuota perkeleellistä naista! Mutta warokoon hän itseään! Hän voi kiihoittaa minua liian lauas. Kun laki ei voi miestä auttaa, laatti hän oman lakinsa.

Hän kohtasi minut eilen illalla High-streetillä ja puhutteli minua. Oi varmaan onnelliselle hänelle, ettet se tapahtunut yksinäisellä metsäisellä maantielä. Hän ihlyi minulta ihimäsi hymyillen, olin jo masennettu. Minä en nähnyt hywästä vastata hänelle.

Sitte pitää meidän koettaa kirstää ruuot vielä kerran, sanoi hän.

Warokaa itseänne, neiti, warokaa itseänne! Kerran olette olleet minun wallassant. Se saattaa tapahtua vielä kerran.

28 huhtil. Luentoja lausuttamisesta on ollut se hyöty, että se on wienyt häneltä mahdollisuuden tiusata minua ja minulla on senwoksi ollut laki ihanata, rauhalista päiwää. Kun laitti käy ympärintä, ei minulla ole ihytä olla toiwoton. Myötätuntoisuutta osotetaan minulle laittilta suunnilta ja laitti myöntämät, että minun palawa tiedonhalunt ja uutierien tutkimusten waikeus on tuottanut häiriötä hermostooni. Opettajalunnalta olen saanut mitä ystävällisimmän kirjoituksen, jossa minua kehottetaan matkustamaan ulkomaille ja lausutaan warma toivo, että minä taas woi sin rhythä laittilin toimintii syysluku lauden alussa. Mitään ei voi olla enemmän mairittellemaa kuin se, mitä he sanomat minun tulewaisuudestani ja niistä palveluksista, joita minä olen tehnyt yliopistolle. Wasta onnettomuudessa oppii tuntemaan oman suosiassa-olonsa. Jos tuo nainen wäsyh wainoomaan minua, saattaa laitti taas kääntyä hywästä. Jumala suoko, että niin tapahtuisi!

29 huhtil. On ollut lauha hälinä unisessa pikkulaupungissamme. Ainoa tieto, mitä meillä on rikofista, on kun joku wallaton ylioppilas rikoo muutamia laasulyhythjä tai joutuu tappeluun poliisin kansa. Mutta yöllä

on tehty los murtaa Englannin pankin haaraosasto ja me olemme tietysti hywin pelästyneitä.

Pankinjohtaja Parkinson on minun hyvä ystäväni ja hän oli huomattavasti hywin itikutettu, kun minä olin hänen luonaan suurläsnä. Jos rosvot olisivat päässeet pankin huoneisiin, olisi heillä kumminkin tasiläpääpistä ollut voittamaton este, niin että puolustus oli paljon vahvempi kuin hyökkäys. Hyökkäys ei muuten ollut erittäin vaarallinen.

Rahdesla altimman kerroksen istunassa on jonkinlaisen murtoaseen jälkiä, joka oli pistetty niitten alle wääntämistä warten. Poliisi on saanut hywää ohjausta siitä, että luut olivat edellisenä päivänä maalattut wiherläiskillä ja tapapillut maalauksessa todistivat, että osa maalista on täynnä pahantekijän waatteisiin tai läsin.

4,30 i.-p. Oi tuota kirottua naista! Tuota kolmin kerroin kirottua naista! Roh, ei se auta; hän ei saa voittaa minua! Ei, sitä hän ei saa tehdä! Mutta voi tuota saatanaa! Hän on ottanut minulta wirtaukset, nyt tahtoo hän vielä ottaa kumminakin. Eikö löydy ainulla mitään muuta keinoa hänen tulkistamiselleen kuin että minä . . . , mutta waikka minä näin hirweässä tilassa olenkin, en minä kumminkaan voi sitä ajatella!

Noin tunti sitte tulin minä makuuhuoneeseeni ja harjasin parastatkaa tullaani peikkin edessä, näin minä jotain, joka teki minut aivan mielettömäksi. Minä istuin längyn laidalle ja puhelin itseen. Sitä on jo monta vuotta kun minä wuodatin tyhneleitä, mutta nyt olivat woimani lopussa ja minä en woinut muuta kuin nyyhkyttää, nyyhkyttää woirottomasta wihasista ja surusta. Waatenaulalla riippui päällystakini, lauhthanani, jonka minä tawallisesti iltaisin ja päivällisen jälkeen otan ylleni. Sen oikea hta oli tyhjänäpästä alas asti täynnä wiherläistä öljywäriä!

Tätä hän siis tarkoitti sanoessaan, että ruuwti tarwotsee vielä wähen wääntämistä! Hän oli tehnyt minut yleisen iwan esineeksi. Nyt tahtoi hän vielä leimata minut rikolliseksi. Tämän kerran oli hän iskenyt kirkkeenä

liiveen. Mutta miten tää ensi kerralla? En usalla ajatellaakaan sitä — enkä usalla ajatella Annaakaan enkä äitipartaani! Minä toivon, että maalaisin haudassa.

Niin, tämä oli se uusi ruuvin wääntäminen. Ja tätä loi hän tarkoitti myös sillä, kun hän sanot, etten minä tielä tiennyt, mikä voima hänellä oli. Minä luin päätwäkirjasta keskusteluni hänen kanssaan ja hän selittää siinä, että jos hän antaa wolmansa waisuttaa heikosti, niin uhri säilyttää itsettietoisuutensa, mutta voima waisuttaa wahvasti, kadottaa uhri itsettietoisuutensa. Yöllä ei minulla ollut mitään tietoa itsestäni. Minä olisin woinut wannoaa, että minä maalaisin launlisti kotonani enkä nähnyt edes unta. Ja kumminkin todistawat nämä maalipillut, että minä puin lauhthanen ylleni, menin ulos, koetin murtaa pankin ikkunaa ja palasin sitte taas kotiin. Nätkkö joku minun? Onko mahdollista, että joku näki minut ja seurasi minua kotiin? Oi, minä molselsti helwettiksi minun elämäni on muuttunut! Minulla ei ole mitään rauhaa, ei mitään lepoa. Mutta tärsiwällisyhtent on nyt loppumaisillaan.

10 i.-p. Minä puhdistin lauhthanen örpättillä. En usko, että kukaan näki minua. Ruuwtaloitort olin minä koettanut murtaa ikkunat. Minä löysin sen passusta maalissa ja puhdistin sen. Päätäni kiwisää kuin tohtoi se haljeta ja minä olen ottanut kolme frammita antipyrriiniä. Jos ei Annaa olisi, olisin minä ottanut witsiilyhmentä frammita ja silloin olisi tullut loppu tallesta.

3 toukol. Kolme rauhallista pätmää. Tämä pimehdenhenki leikkitelee minun kansani ninkuin kissa hiiren kanssa. Hän pääsiää minut iri hypätäksien taas pian niskaani. En kostaan pelkää enemmän kuin silloin, kun laikki on hiljaa ympärilläni. Ruuwtallinen wointini on surkuteltawa — altinista nistottelemista ja suonenwedonkohtauksia walemmoissa filmänlaudassa. Mardenin wäestä olen kuullut, että ne tulewat plihuomenna. En tiedä, pitääkö minun olla ilonen tai surullinen tämän uutisen johdosta. Kontossa he olivat turwassa. Kun he tulewat iänne, woiwat he talertua samaan ilkeään werkkoon, jossa

minä itse potkin. Ja minun täytyy lertoa heille kaikki. Minä en voi Annan kanssa mennä naimisiin niinkauan kuin minä tiedän, etten minä voi vastata omista teoistoni. Niin minun täytyy se sanoa, waitkapa sitte kaikki olisikin loppu.

Kyllä ovat yliopiston tanssijat ja minun täytyy mennä sinne. Jumala sen tietää, etten minä milloinkaan ole mennyt vähemmällä tyytyväisyyden toiveilla juhlaan, mutta minä en tahdo, että ruvetaan minuista puhumaan, etten minä lykene esiintymään julkisesti. Jos minä menen sinne ja puhelen jonkun vanhemman virkamiehen kanssa, niin minä saan heidät waikutetuiksi, että olisi wäärää kofonaan ottaa minulta opetustoimintani.

11,30 i.-p. Minä olen ollut tanssiaisissa. Sadlen ja minä menimme yhdessä, mutta minä tuln pois ennen häntä. Minä istun nyt yhäällä ja odotan häntä, sillä minä pelkään todella mennä sänkyyn tähän aikaan. Hän on kionen ja lähtännöllinen mies ja muutamien hetien jutteleminen hänen kanssaan wirtistää minun hermojeni. Yleensä onnistui iltaani langen hywiin. Minä puhelin kaikkien kanssa, joilla yliopistossa on suurempaa waitutusta, ja minä sain heidät siihen mieleen, että minun professorin paikkani ei vielä ole tyhjä. Tuo nainen oli tanssiaisissa — tietysti tyhenemätön tanssimaan, mutta hän istui koko ajan rouwa Wilsonin kanssa. Kalkaamatta tähtäsiwät hänen silmänsä minuun. Ne olivat melkein viimeiset mitkä minä näin ennenkuin jätin salin. Kerran tarkastelin minä häntä istuessani kappaleen siwulla päin häneistä ja näin, että hänen katseensa seurasiwät jotain muuta. Hän kateli Sadleria, jota tanssi lähinnä vanhimman neiti Thurstonin kanssa. Päättäen hänen katseestaan, oli onnellista Sadlerille, ettei hän ole tuon näiden tässä niinkuin minä olen. Hän ei tiedä, kuinka suuren waaran hän on wäljännyt. Kuulen nyt kuulewani hänen askeleensa kädeltä; minun täytyy mennä awaamaan portti hänelle. Jos hänellä on halua . . .

4 toukok. Mitä keskehtin minä kirjoitukseni eilen tuolla tavalla? En minä mennytään awaamaan — ainakaan en minä muista, että minä olisin sitä tehnyt. Mutta toiselta puolen en muista sitäkään, että olisin mennyt nukkumaan. Toinen lähten on toivasti ajettunut tänään ja kumminkaan en minä muista ollenkaan, että minä olisin loukkautunut eilen. Muuten tuntuu minusta nyt erittäin hauskalta ja mielenkiintoiselta tuon juhlan jälkeen. Mutta sitä minä en hymärrä, mitkä en minä mennyt Charles Sadlerin luo, vaikka se oli minun wahwa aikomukseni. Onkohan mahdollista — voi Jumalani, minä luulen että se on luultavaa! Hän on taas tehnyt minulle jonkun helvetin metkun. Minun täytyy mennä Sadlerin luo ihysmään.

Päivällisen aikaan. Nyt on tullut loppunäytelmä. Minun elämäni ei ole enää minikään arwoinen. Mutta jos minun täytyy luulla, niin täytyy hänen myöskin luulla. Minä en tahdo, että hän jää jälle tekemään multa ihmisiä hulluiksi niinkuin hän on tehnyt minut. Ei, nyt on minun kärsivällisyyteni loppu. Hän on tehnyt minut onnettomimmaksi ja samalla vaarallisimmaksi ihmisiksi maailmassa. Jumala tietää, etten minä ole voinut tehdä madollekaan wahinkoa, mutta kumminkin . . . jos minulla nyt olisi tuo nainen käsissäni, ei hän tulisi elävänä tästä huoneesta. Minä haen hänen tänään tyhjiä ja hän tulee saamaan tietää, mitä hänellä on minulta odotettavana. Minä menin Sadlerin luo ja huomasi ihmeekseni, että hän makasi pahasti sairana. Kun minä astuin sisään, nousi hän vuoteelleen istumaan ja käänsi minun kaswonja, jolitten näkö oli kauhistuttava.

Mitä on tapahtunut, Sadler, huudahdin minä ja tunsin ihmisen wäreitten liikkuvan sydämessäni.

Gilroy, vastasi hän melkein tuskaawalla äänellä, sillä ajettuneet huulet etivät sallineet hänen puhua, minä olen viime viikkona huomannut, että te olette wähhän selasin. Nyt minä tiedän sen warmaan ja tiedän myös, että te olette olleina vaarallinen mielispuoli. Sentiähden

maan, että minä lammoon julkista hämästystä, ette te nyt ole polttisin hallusja.

Mitä te tarkoitate, tyhjäsin minä.

Minä tarkoitan, että kun minä awasin portin eilen illalla hyökkäsitte te ulos ja löitte minua molemmilla nyrkeillänne lasvoihin, heititte minut nurtiin, potkiste vielä maassakin minua ja jättitte minut melkein tunnotonna sihen mahaamaan. Katsokaa lattianne, se todistaa teitä vastaan.

Niin olisin, kätteni oli ajettunut kuin kovaista hyönistä. Mitä taisin minä tehdä? Waikka hän katsoi minua mielspuolelksi, tähtyi minun kertaan hänelle kaikki. Minä istuin hänen jänkyssä wiereen ja kerroin kaiken onnettomuuteni alusta loppuun asti. Minä tein sen niin hehkuwilla sanoilla, että niitten olisi tähtynyt waituttua suurempaanikin epäilijään.

Hän wihaa teitä ja hän wihaa minua, huudahdin minä. Hän kosti meille molemmille eilen illalla samalla kertaa. Hän näki minun lähtewän tanssiallista ja luultavasti näki hän myös, kosta te lähditte. Hän tiesi, kuinka pitkän ajan te tarwisitte kotiin ehtiksenne. Sitte ei hänen tarwinnut tehdä muuta kuin antaa pahan tahtonsa wallita. Voi sentään! Teidän rewittyt laswonne etwät ole mitään minun rewittyn sieluni rinnalla!

Minun kertomukseni hämmästytti silminnähittävästi häntä.

Niin, niin, hän näki minun lähtewän tanssiallistista, mutisi hän. Hän tykenee semmoisiin. Mutta onko hän todella saanut semmoisen wallan teidän yllitsenne? Mitä te nyt aiotte tehdä?

Aion tehdä lopun siitä, wastasin minä. Minä olen saatettu wittmeisilleni. Minä warotan häntä tänään ja ensi kerta on olewa hänen wittmeisensä.

Ulkää teki mitään liikanaista, sanoi hän.

Liikanaista, huusin minä. Ainoa liikanaisuus olisi lytätä se tuntia myöhemmäksi.

Sen sanottuani höllysin minä huoneesta. Ja nyt olen minä siinä tapauksessa, jolla tulattesi tulee olemaan ratkaiseva kohta elämäsiäni. Minä ryhdyin siihen heti. Minä olen tänäpäivänä edistynyt sen verran, että minä olen saanut ainakin yhden ihmisen huomattamaan asian todellisen laidan. Ja jos pahin tapahtuisi, olisi tämä päätöksijä kumminkin tallella todistamassa, minkälainen kannus minua on liihottanut.

Mulla. Kun minä tulin Wilsonin luo, tapasin minä hänet siellä neiti Penelosan luona. Puolen tuntia täytyi minun kuunnella hänen selittää puhettaan hänen viimeisistä horrostilan todellista laatua koskevista tutkimuksistaan, jolla aikaa neiti Penelosa ja minä istuimme ääneti ja lauselimme toisiamme yli huoneen. Minä luin kolloa wahingoniltoa hänen filmisjään ja hän luki taas minun filmisjääni wihaa ja uhkauksia. Minä olin melkein suuttunut siitä, etten saanut puhua hänen kanssaan; silloin kutsuttiin Wilson ulos ja me jäimme kahden lesken muutamaksi minuutiksi.

No, professori Gilroy — tai sanonko waan herra Gilroy, sanoi hän purewalla hymyilyllä. Mitenkä voit ystävämme Charles Sadler näin tanssatasten jälkeen.

Te nottaämmä, huudahdin minä. Nyt on loppu teidän wehkeittenne. Minä en tahdo niistä tietää enää. Kuullaan mitä minä sanon. Minä menin hänen luokseen ja pudistin häntä olkapäädstä oikein tuimasti. Niin totta kuin talwaassa on Jumala, wannon minä, että jos te vielä yritätte pelata minun kanssani noita pahanhengen metkujä, niin se maksaa teidän henkenne. Tapahuuoon mitä hywänsä, mutta minä otan teidän henkenne. Minä olen nyt tullut sille rajalle, minkä yli ei ihminen voi kärsiä.

Meidän tilikirjamme ei ole vielä walmis, sanoi hän yhtiä kiwaana kuin minäkin. Minä oiaan rastaata, mutta minä osaan myöskin wihaata. Te saitte itse waltita. Te piditte parempana lasia ylen minun rakkauteni, nyt te saatte kokea, miltä minun wihaani tuntuu. Tarwitaan vielä pikkusen, ennenkuin teidän ylpeytenne tulee lanniste-

tulsi, huomaa minä, mutta se tähtyy lannistaa. Neiti Marden tulee kotiin huomenna, niin kuin olen kuullut.

Mitä teillä sen kanssa on tekemistä, huudahdin minä. On törkeätä, että te edes rohkenette ajatella häntä. Jos minä tiedäisin, että te tahdotte wahiingoittaa häntä . . .

Minä näin, että hän pelkäsi, vaikka hän koetti olla uhkamielinen. Hän näki tuon mustan ajatuksen minun sielusiuna ja wetäytyi pois minun läheisyydestäni.

Hän on onnellinen tyttö, jolla on semmoinen puolustaja, sanoi hän. Tämä puolustaja uskaltaa uhata yhä näistä naisista! Onnittelien neiti Mardenia oikeln sydämeistäni tuommoisesta ritarista.

Sanat olivat katterat, mutta ääni ja käyöstäpa olivat vielä katterammat.

Ei malka waiwaa puhua enempää, sanoin minä. Minä olen waan tullut tänne sanoakseni teille — ja oikeln tähdellä todella — että teidän ensi hyökkäyksenne minua vastaan on olewa viimeinen.

Kun minä nyt kuulin Wilsonin askeleest portaita, lähdin minä huoneesta. Niin, nähtiäköön hän nyt kuinla myrkkylliseltä ja uhlaawalta hywänjä, on hän nyt kumminkin saanut nähä, että hänen on pelkääminen yhtä paljon minua kuin minäkin häntä. Murha! Sillä sanalla on kamala laatu. Mutta eihän käärmee ja tiikerin tappamista sanota murhaamisella. Nyt warokoon hän itseään.

5 toukol. Minä kohtasin Annan ja hänen äitinsä asemalla kello yksitoista. Anna näyttää iloiselta, onnelliselta ja hurmaawalta ja oli niin sydämestään tytywäinen nähdessään minut. Mitä olen minä tehnyt, ansaitakseni sellaisen rakkauden? Minä tuln kotiin heidän seurassaan ja löin suuruista heidän luonaan. Kaikki surut owat kuin yhdesjä filmänräpähkessä haihtuneet tieltäni. Hän sanoo minulle, että minä nähtän kalpealta, wäshneeltä ja kiuul-loiselta. Tuo rakas lapsi arwelee sitä yksinäisyyteni syhtä ja sanoo taloudenhoitajatariani huolimattomasti welwoittuussienja toimittamisessa. Toiwon, ettei hän milloinkaan saa tietää totuutta! Jos warjoja wälttämättömästi tähtyy

olla minun tielläni, niin lewittäkööt ne tumman peittonsa
 ylsinään minun ylitsemi, tunhan waan jättäwät hänen elä-
 mänsä auringonpaisteeseen! Minä olen nyt wapautunut
 niistä ja tunnen itseni kuin uudesti henkilöksi. Kun hän
 on siwullant, luulen minä woiwani uskallaasti käydä niitä
 murheita kohden, joita elämä kenties tulee tarjoamaan.

5 l.p. Nyt tahdon minä koettaa laajasti ja tar-
 lasti kertoa, kuinka kaikki tapahtui. Minulla on se tuo-
 reessa muistossa ja minä luulen woiwani kertoa sen oikein;
 muuten . . . el tule koskaan semmoista aikaa, että minä
 ennohtaisin, mitä tänään tapahtui.

Syöthäni Mardenilla suuruksen menin minä kotiin
 ja tein parastaitaa muutamia mikroskooppillisia tutkimuksia,
 kun minä äkkiä menetin tajunnan sillä samalla illeällä ta-
 walla, minä minä, Jumala paraitsoon, jo tunnen iltaankin
 hywin.

Kun minä taas tulin tuntoihini, istuin minä jossain
 pienessä huoneessa, joka oli wallan erillainen kuin se, missä
 minä olin ollut mikroskooppini laussa. Se oli waloksa ja
 hauska huone, huonefaint kreongilla päälystetty, uutimet
 hywin wärillään ja seinillä oli koko joukko somia piikkuta-
 warotta. Pieni lomea pöytäkello käydä nalutteli edessäni
 ja sen wiikarit näyttiwät puoli neljä. Kaikki oli minulle
 niin kowin tuttua ja kumminkin katselin minä ympärilleni
 niinkuin unissani, tunnes silmäni sattuiwat omaan walo-
 kumaani, joka oli pyhlytetty pilaanolle. Toisella puolella
 oli rouwa Mardenin kuva. Nyt minä tietysti huomasin,
 missä olin. Tämähän oli Annan kamari. Mutta kuinka
 olin minä tullut tänne ja missä tarlotulessa? Rauhis-
 tuttava lewottomuus waltasi sydämeni. Olisko minä lä-
 hetetty sinne jossain piruutuksessa tarlotulessa? Olisko tar-
 lotukseni jo tähtetty? Kuultawaasti, sillä miksi minun
 muuten olisi annettu herätä tšetketoisnuuteen? Oi, kuinka
 tufahuttawan raslas hetki tämä oli! Mitä kenen tehnyt-
 lään? Minä hyppähdin epätoivosani pyhlyhn ja samassa
 putoi pieni pullo polwiltani matolle.

Se ei särkynyt; minä otin sen ylös. Nimilipusta
 seljot: „Nikkihappoa. Wälewää.“ Kun minä awasin lasi-
 tulpan, nousi sieltä pölyä huurua ja huone tuli tähteen-
 tulohuttawaa hajua. Minä tunsin, että minulla oli huo-
 neesjani ollut sama pullo kemiaalisia tutkimuksia warten.
 Mutta minfätähden olin minä ottanut tätä myrkyä mu-
 laani Annan luo. Tällä pölyllä pistäwällä aineellahan
 mustasuffatit nappet tavallisesti turmellawat toistensa lau-
 neuden. Jumalan kiitos, pullo oli vielä täysi! Ei mi-
 tään rikosta ollut vielä tehty. Mutta jos Anna olisi tul-
 lut sisään minuuttia aikasemmin, olisi warmaan tuo saata-
 nallinen lois-olento minussa heittänyt nesteen hänen lasi-
 woihtinsa — oi, minä en woi tätä ajatella! Mutta
 se oli warmaan aikomus. Mitä minä muuten olisin otta-
 nut pullon mullaani? Kun nyt ajattelin, mitä hirweltä
 olisin voinut tehdä, jättiwät kiusatut hermoni minut kolo-
 naan pulaan ja minä istuin siinä wapisten kuin haawan-
 lehti; minä en enää ollut mies, minä olin kurja riepui.
 Annan ääni ja hänen hameittensa lahina herätti minun
 taas uupumuksestani. Minä katsahdin ylös ja näin hänen
 siniset silmänsä, jotka hellyydellä ja hywällen katselivat
 minua.

Meidän tähtyhy ottaa sinut kanssamme maalle, Austin,
 sinä nähtät niin hirweän satraalta, janoi hän, sinä tarwitt-
 set lepoa ja rauhaa.

Oh, ei se mitään tee, sanoin minä, koettaen hymyillä.
 Tämä oli waan hetkellistä heikkoutta. Nyt minä olen
 taas terve ja wirtelä.

Mieleni on paha, kun annoin sinun odottaa. Poika-
 paria, sinä olet saanut warmaankin istua täällä puolen
 tunnin ajan. Pastori oli salissa, ja kun minä tiesin, ettei
 sinä paljo piittaa hänestä, annoin minä Jaanen tuoda
 sinut tänne. Minä luulin, ettei se pastori aikonut ollen-
 laan lähteä pois.

Jumalan kiitos, että hän woihyi niin lauan! Ju-
 malan kiitos, että hän woihyi, huusui minä riemukseni.

Mitä sinua waiwaa, Austin, kysyi hän ja tarttui käteeni, kun minä nousin tuolilta. Mitäwarten sinä sitä niin iloinen olet, että pastori wihyi? Ja mikä pullo sinulla kädessäsi on?

Ei mitään, sanoin minä ja pistin sen taskuuni. Mutta nyt tähtyh minun mennä. Minulla on wähän tärkeätä toimitettavaa.

Sinä nähtät niin kowin wakaalta, Austin. En ole koskaan nähnyt sinua sellaisena — oletko sinä wihanen?

Olen. Wihanen minä olen.

Mutta et minulle?

En, en, armaani. Sinä et hymäytäsi sitä.

Mutta sinä et ole wtelä sanonut, minä tähtyhden sinä tullit tänne.

Minä tuln kysymään sinulta, rakastatko sinä minua aina — waiwaa minä mitä telefin ja waiwaa minäkalainen warjo hywänsä lankeisi minun nimelleni. Tahdotko uskoa minua, waiwaa koko maailma olisi minua vastaan?

Sen sinä tiedät, Austin!

Niin, minä tiedän sen, että sinä uskot minua. Mitä minä nyt teen, sen teen minä sinun tähtesi. Minun tähtyh tehdä niin. Ei ole muuta keinoa, rakastettuni!

Minä suutelin häntä ja rienfin huoneesta.

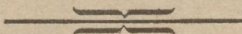
Minun päättämättömyhteni oli nyt loppu.

Minä lauan kuin tuo olento waan uhkasi minun omaa tulewaisuuttani ja kunniani, saattoi olla epätietoisia, mitä hänen kanssaan olisi ollut tehtävä. Mutta nyt kun Anna, minun wiaton Annani, oli waarassa, oli welwollisuuteni selwä niinkuin wiktottettu tie. Minulla ei ollut mitään aseita, mutta se ei minua estänyt. Mitä aseita minä tarwitsin, kun minä tunsin josta lihaksen wäriwän silmittömäksi suuttuneen miehen woimasta? Minä juoksin katuja pitkin ja olin niin kotonaan kintynyt tehtäväni, että minä waan hämärästi huomasin tuttujen kaswojen wilahtawan ohitseni, niitten joukossa Wilsoninkin, josta samalla tiireellä rienfi wastakkaiseen suuntaan. Sengästyneenä, mutta lujasti päättäen tähttää työnti, tuln minä Wilsonin

asunnon luo ja soitti portillelloa. Muuan talpea palvelustyttö tuli avaamaan ja hän tuli vielä talpeammaksi, kun hän näki ne lastot, jotka tuljottivat häneen.

Mielää minut heti neiti Penelolan luo, sanoin minä.

Ah, herraseni, huolasi hän, neiti Penelola kuoli kello puoli neljä iltapäivällä.

55046

55049

EESTI RAHVUSRAAMATUKOGU

1 0100 00166089 9